

М. І. СЕНЧЕНКО

ФІНАНСОВИЙ ІНТЕРНАЦІОНАЛ

МІЖРЕГІОНАЛЬНА
АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

МАУП

М. І. СЕНЧЕНКО

**ФІНАНСОВИЙ
ІНТЕРНАЦІОНАЛ**

Київ 2002

ББК 65.01
С31

Сенченко М. І.

С31 **Фінансовий інтернаціонал.** — К.: МАУП, 2002. — 56 с. —
(Б-ка журн. “Персонал”).

ISBN 966–608–196–2

У пропонованій праці автор, знаний вчений, академік Міжнародної академії інформатизації при ООН, на багатому фактичному матеріалі розкриває широкому загалу історію і передумови виникнення Фінансового інтернаціоналу, який прагне встановити своє світове панування.

ББК 65.01

ISBN 966–608–196–2

© М. І. Сенченко, 2002
© Міжрегіональна Академія управління персоналом (МАУП), 2002

Останніми роками все чіткіше проявляються гегемоністські устремління США, результатом чого стало створення наднаціональної структури прийняття рішень, нового світового порядку, при якому група країн на чолі з США постійно збагачується за рахунок нестримної експлуатації ресурсів величезної кількості бідних країн.

Міністр юстиції США в адміністрації президента Джонсона Рамсей Кларк в одному з інтерв'ю сказав: “Я перерахую країни, в яких політика США після Другої світової війни призвела до дестабілізації: Корея, В'єтнам, Камбоджа, Нікарагуа, Домініканська Республіка, Філіппіни, Ліберія, Куба, Гватемала, Гренада, Палестина, Ліван, Іран, Сомалі, Судан, Гаїті, Сальвадор, Гондурас, Ангола, Хорватія, Югославія, Сьєрра-Леоне, Ірак, Індонезія, Афганістан. Хто наступний?”¹

Стає дедалі зрозумілішим, до якого нового світового порядку закликали масони, створивши свою масонську державу — США.

Проте заснувати країну ще не значить управляти її народом. Щоб захопити владу — не обов'язково розв'язувати війну. Для цього слід встановити контроль над фінансовою системою країни. Понад 100 років йшла боротьба між міжнародними фінансовими олігархами й американськими урядами і тільки в 1913 році зі створенням Федеральної резервної системи (ФРС) було встановлено контроль над фінансовою системою Сполучених Штатів Америки.

¹ Рамсей Кларк. Уважать закони правосуддя // Независимая газета. — 2002. — 26 янв. — С. 11.

Але хто ж установив цей контроль? На це запитання конспірологи не дають однозначної відповіді. Хто називає цю могутню силу “масонською змовою”, хто “світовою закулісою”, а Едуард Ходос — “Рукою Абрама”. “Таким чином, нікому не підконтрольна ФРС поширила свою економічну владу на багато країн, щільно облутавши їх надмічною доларовою павутиною... — пише Ходос. — Як кажуть, у кого верстат — у того й влада. Так ось, горезвісна “Світова закуліса”, що вершить долю світу, — не що інше, як Рука, що приводить цей верстат до руху. А позаяк вона належить єврейським банкірам, ми з повним правом можемо назвати її “Рукою Абрама”. Давайте кінець кінцем називати речі своїми іменами, тим більше, що “Рука Абрама” вже давно висунулася із “Закуліси” і відкрито розмахує пачками доларів, диктуючи свої умови і впливаючи на фінансовий і, відповідно, політичний клімат планети”².

Коли створювалася ФРС завдяки махінаціям банкірів, мало хто розумів справжню мету її подальшої діяльності. Конгресмен Луїс Мак-Фадден, який добре розбирався в хитросплетіннях фінансової політики, попереджав американський народ про можливі наслідки впровадження централізованої фінансової системи, якою є ФРС. На засіданнях Конгресу він сказав: “Коли було прийнято Закон про Федеральну резервну систему, наш народ не усвідомлював, що в Сполучених Штатах встановлюється світова банківська система... Створюється наддержава, керована міжнародними банкірами і міжнародними промисловцями, що діють спільно для підкорення світу своїй власній волі. ФРС докладає всі зусилля, щоб приховати свої можливості, але правда така — ФРС незаконно захопила уряд. Вона управляє всім, що відбувається тут, і здійснює контроль наших закордонних зв'язків. Вона свавільно створює і знищує уряди”³.

23 травня 1933 року Мак-Фадден висунув звинувачення проти правління ФРС, установи, що спричинила фінансовий крах 1929 року, і пояснив, хто скористав із цієї ситуації, особливо наголосивши на впливі міжнародних банкірів: “Я звинувачую їх... у змові з метою передачі іноземцям і міжнародним лихварям права власності й управління фінансовими ресурсами Сполучених Штатів...” Свою заяву він

² Ходос Едуард. Еврейский синдром 2 1/2. Реальные события в мире иллюзий. — Харьков, 2002. — С. 9.

³ *Mc-Fadden Louis*. Congressman on the Federal Reserve Corporation // Congressional Record. — 1934. — P. 24–26.

закінчив висновком, що причина депресії була не випадковою: “Це була ретельно підготована подія... Міжнародні банкіри створювали умови відчаю для людей з тим, щоб вони могли з’явитися як правителі всіх нас”⁴. Конгресмен дорого поплатився за свої спроби пояснити причини депресії і фінансового краху: “Двічі наймані вбивці намагалися застрелити Мак-Фаддена; згодом він помер через декілька годин після банкету, де майже напевно був отруєний”⁵. Варто додати, що Мак-Фадден не єдиний, чиє життя було поставлено на карту для домінування фінансових олігархів у світовій політиці. Президенти США Авраам Лінкольн і Джеймс Гарфілд, президент Франції генерал де Голль, генералісимус Йосип Сталін — такий неповний перелік людей, що поплатилися життям, ставши на дорозі фінансових олігархів.

Багатьох людей переслідує думка про існування якоїсь невидимої сили, що примушує цілі народи жити на межі виживання, думати тільки про те, як заробити гроші, забезпечити прожитковий мінімум. Вивчаючи історію різних країн, причини війн і революцій, можна дійти висновку: більшість історичних фактів видаються надуманими або прикрашені істориками. Переписувачі історії зовсім не звертають уваги на один надзвичайно важливий факт: війни і революції неможливі без грошей, без фінансової підтримки з боку людей, які їх мають. Залишається поза увагою дослідників також роль і місце таємних структур у світовій політиці.

Можна звинувачувати в усіх земних гріхах масонів, які є тільки виконавцями; президентів чи інших керівників різних держав, але й вони, на жаль, пішаки на шахівниці й зовсім нічого не вирішують; міфічний світовий уряд, який виконує чужу волю; більшовиків, ілюмінатів, комуністів, нацистів, пангерманістів, сіоністів, глобалістів, лібералістів чи інших носіїв тотальних ідеологій, які самі по собі нічого не варті.

Усе вирішують гроші та їх власник: **Фінансовий інтернаціонал**. Так цілком свідомо протягом останніх століть було побудоване суспільство, в якому все вимірюють грошима. Вони є винагородою за працю, відображають вартість підприємства, багатство країни; вони мають певну вартість, що може змінюватись; гроші дає в борг люди-

⁴ *Congressional Record*. Bound Volume. — 1933. — May 23. — P. 4055–4058.

⁵ *Larson Martin*. The Federal Reserve. — P. 99.

на — людині чи країна — країні, за їх використання беруть певні проценти; вони дають пристойне життя й багатство країнам та окремим людям; гроші можуть нести злидні, революції й війни. “Маючи необмежені суми грошей для біржових маніпуляцій зі злетами і падіннями котирувань, “Рука Абрама”, — пише Едуард Ходос, — може зруйнувати кожну фірму, кожну державу, яка матиме сміливість що-небудь сказати проти. Цій меті слугують і фінансово-економічні кризи (від “великої депресії” 1929–1933 рр. до різних “чорних вівторків” наших днів), з яких “Рука Абрама” черпає ще більше сили, на відміну від своїх супротивників”⁶.

Історія людства в результаті світового обміну капіталами через гроші базується на прагненні одних носіїв капіталу встановити панування над іншими. Дуже важко буває зрозуміти, хто ті люди чи країни, що стоять за цими прагненнями.

Протягом майже чотирьох століть перепліталися взаємні впливи в суспільстві базису і надбудови, тому сьогодні надзвичайно важко з’ясувати, чи то базис визначає надбудову, чи навпаки. Проте завжди ці тенденції мали глобальний характер. Масони, світовий уряд, тотальні ідеології і тому подібне є лише політичним зрізом глобалізації, її надбудовою. А от основу глобалізації, базис, формують процеси грошового обміну.

Щоб мати чітке уявлення про те, що відбувається у світовій політиці, потрібно за основу брати не політичні події (революції, війни, вбивства політичних діячів), які є наслідком, а золото, гроші. Головним ініціатором і автором усіх катаклізмів є, за визнанням масона 33 ступеня Християна Раковського, “Фінансовий інтернаціонал”. Він є причиною всіх війн, розв’язаних за останні 200 років, світової революції, що розпочалася в середині XVI ст. і відбувається ще й сьогодні на земній кулі.

Найрезультативнішим способом підкорення країн і народів є фінансове підкорення, що досягається психологічним і економічним тиском, інтелектуальною обробкою за допомогою цілого ряду заходів. Цілі держави і нації давно фінансово підкорені. Вони постійно платять данину, при цьому навіть не розуміючи, що потрапили в залежність. Вони не бачать сили, яка тримає їх у своїх лещатах так уміло, що пригнічений навіть не відчуває тиску. Люди нібито мають право вільного

⁶ *Ходос Едуард*. Еврейский синдром 2^{1/2}. Реальные события в мире иллюзий. — Харьков, 2002. — С. 11.

висловлювання своїх думок, свободу слова, самі обирають президентів, мерів, органи місцевої влади і не розуміють, що суспільство, в якому вони живуть, фінансово підкорене і використовується для того, щоб перекидати багатства невидимим каналом до рук гнобителів.

У 1995 році Англійський банк провів дослідження щоденних фінансових потоків, що обертаються на вільному світовому ринку. Виявилось, що тільки 10 % світових капіталів беруть участь в угодах, призначених для створення нових матеріальних цінностей. Решта 90 % — це спекулятивні капітали, які, курсуючи світом, кожен день дають прибуток за рахунок різниці курсу валют⁷.

Як же так сталося, що світом керують люди, які нічого не виробляють і отримують величезні прибутки? Ці люди належать до Фінансового інтернаціоналу і накопичили купи золота протягом якихось 10–20 років. Таке створення мільйонів із нічого, шляхом лише винахідливості й угод, безумовно є повчальним для ще не залежних від Фінансового інтернаціоналу держав.

Витоки й мета Фінансового інтернаціоналу

Жага насолоди настільки природна і характерна для людини, що немає такої епохи і такого періоду, коли б вона не фігурувала на сцені й не грала перші ролі. Проте тільки ХІХ століття цю жагу узаконило і з надзвичайною сміливістю показало, що її, цієї жаги, абсолютно достатньо людині, щоб жити й керувати вчинками на землі. Для цього потрібно забути всі моральні поняття, витруїти зі свідомості всі сліди впливу церкви.

У ХVІІІ ст. відбулася реабілітація людини і її тіла. Матеріалістичне вчення підірвало віру в Бога й загробне життя, підняло на сміх віру в безсмертя душі, вважало, що людина є метою в самій собі, що любов до себе — її головний керівник, що щастя — не більше, ніж сума насолод. З таким вченням і такою філософією європейське міщанство ступило на історичну сцену. Знищивши на засіданнях національних зборів політичну силу аристократії й духовенства і посівши їхнє місце, воно побачило перед собою всі двері відкритими, всі шляхи доступними. Філософію Вольтера, Руссо, Гельвеція було спрощено, розміняно на дрібну ходячу монету.

⁷ Див.: *Larson Martin*. The Federal Reserve. — P. 99.

Коли Дідро і Кант сформулювали своє моральне вчення словами “людина — мета в самій собі”, маючи на увазі, що все в житті повинно слугувати людському щастю, що людина повинна користуватися повагою незалежно від її суспільного становища, її капіталів і прибутків, — вони з відразою мали б побачити, що їх формула сприйнята європейськими міщанами спрощено, з зухвалою зневагою до логіки і елементарних моральних вимог. Якщо Я — мета в самому собі, то всі інші люди повинні слугувати мені й моєму щастю. Було абсолютно забуто, що й інші люди — також мета в самих собі.

З того часу всі зусилля європейського міщанства спрямовані на те, щоб зберегти за собою “монополію людяності” й не допустити до користування її благами когось іншого. Ця мета реалізувалась блискуче, систематично, скрізь. Так у Франції вона надихає Кодекс Наполеона, липневу Конституцію й життя Другої імперії. В період з 1830 до 1848 року вона, безумовно, домінувала в житті. Французький уряд з його королем, законодавчим корпусом, міністрами, армією чиновників перетворився в одну величезну промислову компанію.

Спекуляція з’явилася на сцені спеціально для того, щоб дати справді реальний ґрунт цій людській монополії. Тому що формула “людина — мета в самій собі” була витлумачена примітивно. Якщо немає стримуючого начала в житті, якщо станові перепони порушено, якщо все моє щастя в земних насолодах, то я повинен їх шукати, не зупиняючись ні перед чим. Але всі земні насолоди — кохання, владу, розкіш — я можу придбати за гроші. Відповідно, потрібні гроші, гроші насамперед. Праця, капітал, земля і торгівля — всі ці джерела добування грошей, які існували на той час, стали недостатніми. Нові умови життя вимагали швидших засобів збагачення і зробили їх можливими.

Спекуляція існувала завжди, але тільки XIX століття поставило її на перший план. Проте між спекуляцією як генієм відкриття, що винаходить нові шляхи збагачення, пускаючи в обіг капітали й працю, та спекуляцією, вся сутність якої зведена до перекладання грошей з однієї кишені до іншої (наприклад, гра на фондовій біржі), — величезна відмінність.

Протягом ста років спекулювали на всьому: акціях, кредитних білетах, землі, життєвих продуктах, копальнях і промислах. Спекуляція створила могутній клас європейських і американських мільярдерів, зруйнувала старе виробництво, розорила мільйони підприємців і збагатила десятки чи сотні людей. XIX століття кидалося з однієї спеку-

ляції в іншу. Гру на біржі розвинено до такого ступеня й таких розмірів, що виграти чи програти мільйони протягом кількох годин стало звичайним явищем. Земельні й залізничні спекуляції створили головним чином американських мільярдерів; фондові й залізничні — європейських. Проте в певний час вони об'єдналися в єдиний Фінансовий інтернаціонал. І з якою метою?

Яка роль належатиме Фінансовому інтернаціоналу в майбутньому, стане він володарем всесвіту чи не витримає натиску своїх ворогів — ми не знаємо. Ми не можемо навіть передбачити, чим закінчиться боротьба, яка ведеться. Не вдаючись до ворожіння, для прогнозування ситуації в майбутньому слід зайнятися предметнішим питанням — що робили мільярдери в ХІХ ст. і яка роль мільярдерів і спекуляцій в наші дні?..

Сила мільярдів безумовно величезна. Це — сила грошей, сила спокуси земних насолод, проти якої, певно, безпорадна сучасна нервово збуджена людина. Енергія аскета і середньовічного лицаря змінилася енергією біржовика. Ротшильд “посів” місце папи, диктує свої умови і навіть закони мирським государям. Породження спекуляції — сучасні банкіри відіграють могутнішу роль, ніж єпископи та абати одинадцять століть тому.

Тільки відстеживши і тільки зрозумівши цю шалену жадобу наживи, успіху, насолод, цей нескінченний вихор спекуляцій, який осліплює і приголомшує людей, цю спокусу похитливої розпусти й дурману, що діють на нерви втомленого покоління, — ви зрозумієте всемогутню владу грошей, владу Ротшильдів і Рокфеллерів.

Фінансовий інтернаціонал дослідники (як це зробив і Едуард Ходос) часто ототожнюють з єврейським капіталом. Так англійський історик Брайан Коннелл пише: “Існувало маленьке інтернаціональне братерство... До нього входили: Макс Варбург — глава великого банкірського дому в Гамбурзі; Едуард Нетцлін — президент Паризького і Нідерландського банку в Парижі; Франц Філіпсон — банкір у Брюсселі; Вертхейм і Гомперц у Амстердамі, також банкіри; і перш за всіх Яков Шифф із фірми Кун, Леб і Ко в Нью-Йорку. Цих людей зв'язала воєдино спільність раси й інтересів. Тонка павутина їх зв'язків реагувала на найменший дотик. Вони підтримували між собою неймовірно розгалужену мережу економічної, політичної і фінансової розвідки на найвищому рівні. Вони могли припинити фінансову підтримку в одному місці та надати фонди в іншому; вони

могли з швидкістю блискавки таємно перекинути величезні суми грошей з одного кінця своєї фінансової імперії в інший, впливаючи на політичні рішення в десятках різних країн”⁸.

Проте справжнім королем банківської справи став Майер Ротшильд, який і сформулював ідею світового панування через фінанси. Наприкінці XVIII ст. Ротшильд придумав і створив дійсно унікальну на той час банківську систему. Він відправив 5 своїх синів до 5 фінансових столиць Європи: Лондона, Парижа, Відня, Неаполя і Франкфурта. Сини Майера Ротшильда стали приватними банкірами міжнародного масштабу, вони активно фінансують будівництво залізничних ліній, страхових агентств і різноманітні міжнародні проекти. Ротшильди поступово стають господарями і наставниками міжнародного капіталу. За висловом Генріха Гейне, гроші — це бог нашого часу, а Ротшильд і сини — його пророки. Більшість європейських держав і урядів у XIX ст. вже залежали від банків Ротшильдів, а особливо — англійці. Натан Ротшильд фінансував Кримську війну і дав гроші Англії для купівлі Суецького каналу в Єгипті (1876). Незабаром їм стає тісно в Європі й вони задумали створити всесвітню імперію.

На вплив Фінансового інтернаціоналу і єврейського капіталу у світовій революції вказує і Християн Раковський на допиті (1938): “Розуміння того, що Фінансовий інтернаціонал поступово, до сучасної епохи зробився господарем грошей, цього магічного талісману, що став для людей тим же, чим був для них Бог і нація, є чимось, що переважає мистецтво революційної стратегії, тому що це також мистецтво і революція... Сталося так, що вищою королівською владою оволоділи люди, моральні, інтелектуальні й космополітичні якості яких дозволили їм нею скористатися. Зрозуміло, що це були за люди, які від народження не були християнами, але зате були космополітами... Не знаю, чи звернули ви увагу на дивну схожість, що існує між Фінансовим інтернаціоналом і Інтернаціоналом пролетарським; я б сказав, що один є зворотною стороною іншого, і цією зворотною стороною є пролетарський як модерніший, ніж фінансовий... Інтернаціональна сутність грошей досить відома. Із цього факту випливає те, що організація, яка ними володіє і їх накопичує, є організацією космополітичною. Фінанси у своєму апогеї, як самоціль, Фінансовий інтернаціонал відкидає і не визнає нічого національного, не визнає

⁸ Рид Дуглас. Спор о Сионе. — М.: Твердь, 1992. — С. 201.

держав, а тому об'єктивно він анархічний і був би анархічний абсолютно, якби він, не визнаючи жодної національної держави — не був би сам, за необхідності, державою за своєю сутністю. Держава як така — це тільки влада. А гроші — це надзвичайна влада”.

Метою Фінансового інтернаціоналу є “надзвичайна влада”, чи іншими словами світове панування. Не випадково за спиною комуністичних вождів, які начебто проявляють турботу про інтереси пролетаріату і бідноти, стоять багаті єврейські фінансові олігархи, фінансуючи комуністичний рух у всіх куточках земної кулі. Важко нам у це повірити, тому що довгий час нас виховували і продовжують виховувати на сфальсифікованій історії комуністичного руху.

Попередження

Багато видатних людей у минулому робили спроби попередити людство про негативну роль фінансового капіталу і банківських структур у житті держав, їхнє бажання правити світом і здатність створювати проблеми для народів й окремих країн.

Президент США Джеймс Гарфілд (1831–1881) висловлював таку точку зору стосовно могутності грошей: “Той, хто забезпечує контроль обсягу грошей у кожній країні, є повновладним господарем усієї промисловості й торгівлі”.

Цілі банківських закладів детально описані доктором Керролом Квінглі в його книзі “Трагедія і надія”, де він висловив таку думку: “...влада фінансового капіталу має ще одну мету, що сягає далеко: не багато не мало, створити систему фінансового контролю в приватних руках, здатну панувати над політичною системою кожної країни і економікою світу в цілому. Система повинна забезпечувати контроль у феодальному стилі центральними банками світу, що діють за допомогою таємних угод, укладених на конференціях і приватних зустрічах”.

У минулому голова правління банку “Мідлендс бенк оф Інгленд” Реджинальд Мак-Кенн написав про могутність банківських установ ось що: “...боюсь, що простому громадянину не сподобається, якщо йому сказати, що банки можуть робити гроші і роблять їх. А ті, хто контролює кредит нації, визначають політику уряду і тримають у своїх руках долю народу”.

Іншою людиною, яка попереджувала про владу банківських закладів, був сер Джосайя Стемп, у минулому президент Англійського

банку: “Якщо ви хочете залишатися рабами банкірів і оплачувати вартість власного рабства, дозвольте їм продовжувати створювати гроші й забезпечувати контроль за кредитом нації”.

Американському політичному діячеві і третьому президенту США Томасу Джефферсону (1743–1826) також було добре відомо про владу банківських закладів, і він робив спробу попередити американський народ про грошово-борговий цикл: “Кожному поколінню належить платити власні борги, як утверджений принцип, який, якщо його дотримуватися, наполовину зменшить кількість воєн у світі”, і “принцип грошових витрат, які повинні відшкодовувати нащадки під егідою державних процентних паперів, — є не що інше, як величезне шахрайство у відношенні до майбутнього”.

Ще один із засновників Америки, який остерігався банківських закладів і їхньої здатності робити гроші та створювати борги, був видатний масон Високоповажний Майстер ложі “Дев’яти сестер”, почесний член багатьох французьких лож Бенджамін Франклін (1706–1790), який писав: “Той, що позичив — раб позичальника, а боржник — кредитора... Бережіть свою свободу і підтримуйте незалежність. Будьте працелюбні і вільні; будьте бережливі і вільні”.

Американський державний діяч, 16-й президент США Авраам Лінкольн (1809–1865) також робив попередження стосовно ролі банківських установ, називаючи їх “владою грошей”. Він писав: “Влада грошей грабує націю в мирні часи і плете проти неї змови в часи негараздів. Я бачу в недалекому майбутньому кризу, що наближається і змушує мене боятися за безпеку моєї країни. Влада грошей в країні робить спробу... маніпулювати... людьми, доки багатство не накопичиться в руках небагатьох і республіка не загине”. Як бачимо сьогодні, Авраам Лінкольн був провидцем, і ми маємо тепер фінансовий зашморг не тільки в окремих країнах над їхнім народом, а й над усіма країнами й народами світу.

Влада грошей настільки значна, а бажання Фінансового інтернаціоналу володіти світом настільки велике, що вони для досягнення своєї мети не зупиняються ні перед чим.

Ці попередження надзвичайно важливі й влучні. Банківські заклади створюють національні борги, що роблять боржників рабами. Тому важливо з’ясувати природу банківських закладів, якщо вони мають здатність створювати людські негаразди, описані згаданими тут авторами.

Банкірів, які дають кредити урядам різних країн світу, називають “міжнародними банкірами”. Як і в усіх інших банкірів, їхній успіх у бізнесі залежить від їхньої здатності повертати надані кредити з процентами.

Екскурс в історію

Банківська система бере свій початок з Вавилону і народилася приблизно 3000 років тому. Причиною створення системи є золото. Власникам дорогоцінного металу було незручно носити його з собою, тому що воно дуже важке. Мандруючи, вони залишали золото на зберігання у когось із своїх друзів, хто користувався загальною довірою. Ця людина у свою чергу за золото давала шматок пергаменту або шкіри, де ставила свій підпис чи свою печатку. Кожен, хто показував таку записку іншим зберігачам золота, міг отримати його.

З часом ця система ставала все популярнішою, масштаби її збільшувалися. Зберігачами чужого золота ставали люди дедалі кваліфікованіші, у них накопичувалося золото, що належало іншим багатим людям. А в торгових операціях власники золота все частіше починають обмінювати між собою не саме золото, а розписки. Зникає необхідність отримувати у зберігача цінного металу саме золото. Таким чином виникає рух тільки папірців, а золото накопичується. Накопичуються й інші дорогоцінності. Незважаючи на те, що дорогоцінний метал не належить зберігачу, він починає давати його в борг іншим людям у вигляді розписок. За допомогою цих паперів здійснюють розрахунки, а зберігачу золота за користування наданим кредитом платять відсотки. Пізніше зберігачів золота в Росії почали називати лихварями.

У середні віки в Європі таку практику заборонили. Проте під час походів хрестоносців у європейських країнах поширюється торгівля, що призводить до створення перших міжнародних банків. У середині XV ст. у Флоренції створено перший інтернаціональний банк з багатьма філіями в різних італійських містах, а також у Лондоні. У Римському відділенні банку зберігались рахунки і авари самого Папи Римського. За збереження грошей банки отримували 10 % від суми, що зберігалася.

У XVI ст. із Південної Америки до Іспанії завезено величезну кількість срібла і золота. Тоді ж виникла ідея надавати кредити усім, хто

їх потребував. З цією метою утворюються нові банки, деякі з них існують і сьогодні, наприклад, Банко-ді-Санто-Сперанто в Римі, Монте-де-Пієто в Неаполі та Банко-де-Палермо в Сіцилії.

Банки дедалі активніше фінансують міжнародну торгівлю. Вони накопичують прибутки від процентів, проте насамперед при накопиченні використовують різницю у валютних курсах. Найважливішим етапом у розвитку банків є той момент, коли вони починають використовувати чужі гроші й коли отримують право використовувати заощадження вкладників на свій розсуд. Вкладникам за використання їхніх грошей видається невелика винагорода. Проте від боржників — підприємців, підприємств, держав — банки беруть дуже великі проценти.

Для залучення капіталів і підвищення власного авторитету використовують різноманітні трюки, які видно навіть в найменуванні банку. Наприклад, окремі банки називають себе національними, проте в таких “національних банках” роблять свої справи у власних інтересах невеликі групи фінансистів.

Першим таким банком став у 1674 році Шведський національний банк. Цю ідею підхопив Англійський національний банк, створений через 20 років. Цікава історія його виникнення: група торговців зібрала 1200 млн лір і надала їх королю Вільгельму III у борг під 8 % річних. Король дозволив купцям друкувати паперові гроші — банкноти і приймати депозити. Утворився так званий національний банк Англії. В середині XVII ст. Англія, як сьогодні США, була єдиною наддержавою світу. Створивши свій приватний національний банк, країна брала участь у чотирьох війнах, і уряд Англії заборгував своєму банку величезну суму грошей. Внутрішній борг уряду виріс до астрономічної, на той час, суми в 140 млн фунтів стерлінгів. Щоб підтримувати процентні виплати за борги національному банку Англії, уряд прийняв рішення збільшити прибутки за рахунок збільшення оподаткування американських колоній.

Фінансовий інтернаціонал на шляху завоювання Америки

Коли одного разу в Лондоні спитали Бенджаміна Франкліна — американського державного діяча, просвітника і вченого, чим він пояснить розквіт американських колоній, він відповів: “Це дуже просто.

Це тільки тому, що в колоніях ми випускаємо свої власні гроші. Вони мають назву колоніальний оригінал, і ми випускаємо їх у певних пропорціях для забезпечення торгівлі й комерції”⁹. Тобто колонії випускали гроші в такій кількості, яка забезпечувала розвиток торгівлі й не сприяла інфляції. Проте ситуація змінилася в 1760 році, коли Англійський банк змусив англійський парламент прийняти закон, що забороняв колоніям випускати власні гроші. Колонії мали право випускати облігації і продавати їх банку, а виручені від продажу гроші використовували в колоніях. Американські гроші стали опиратися на борг. Тобто колонії змушені були платити проценти за право використовувати свої власні гроші. Ця акція, коли її впровадили в життя, викликала величезне безробіття. Англійський банк надав можливість колоніям взяти в борг лише половину тих грошей, що раніше перебували в обігу. Бенджамін Франклін, розуміючи справжню причину американської революції, так прокоментував це рішення англійських банкірів: “Відмова короля Георга III дати можливість колоніям оперувати чесною колоніальною грошовою системою, що звільняла звичайну людину від тиску маніпуляторів грошима, була, вірогідно, основною причиною революції”.

Франклін визнавав, що причиною революції був опір колоній ідеї отримання грошей у кредит в національному банку Англії, в результаті чого з’явилися борги, інфляція і виплата процентів.

Генерал Джордж Вашингтон очолив повстання американського народу проти Англії і привів колонії до створення в 1776 році Сполучених Штатів Америки.

Проте знову постало питання про створення центрального банку. Томас Джефферсон був проти, а Олександр Гамільтон наполягав на створенні банку. Джефферсон стверджував: “Якщо американський народ коли-небудь надасть дозвіл приватним банкірам контролювати випуск своєї валюти, то банки й корпорації, що виростуть навколо них як гриби, спочатку інфляцією, а потім дефляцією будуть позбавляти людей власності доти, поки одного разу їхні діти не прокинуться бездомними на континенті, підкореному їхніми батьками”. Проте Гамільтон продовжував наполягати на створенні банку США, яким будуть володіти приватні особи і матимуть законне право робити

⁹ *Epperson A. Ralph. The Unseen Hand. An Introduction to the Conspiratorial View of History. — USA: PUBLISH PRESS, 1990. — P. 188.*

гроші з нічого і давати їх у борг уряду під проценти. Джефферсон у відповідь звинуватив банківські установи в тому, що, отримавши можливість свавільно збільшувати й зменшувати грошову масу, вони будуть постійно пригнічувати американський народ. Він писав: “Окремі акти тиранії можуть вважатися випадковими, але серія гноблень, яка була розпочата у відомий період і весь час продовжується з кожною зміною влади, очевидно свідчить про навмисний, систематичний план доведення нас до рабства”¹⁰.

У 1788 році президент Джордж Вашингтон призначив Гамільтона міністром фінансів США, а через три роки, в 1791 році, американський уряд видав ліцензію на 20 років національному банку, що отримав назву “Перший банк США”. Банк дожив до 1811 року, коли президент США Джеймс Монро зумів повести справу так, що банк втратив ліцензію. У 1812 році Англія розв’язала війну проти США. Ця війна повинна була змусити Америку відчутти необхідність у центральному банку, який би оплачував військові витрати, створюючи таким чином борги. Англійські банкіри мали надію, що уряд США продовжить дію ліцензії Першому банку або створить новий з іншою назвою. Війна з Англією збільшила борг США з 45 млн до 127 млн доларів.

Знову уряд США відчув на собі тиск, метою якого було відновити дію національного банку, і в 1816 році була видана ліцензія на 20 років Другому банку США. В цьому ж році Томас Джефферсон ще раз зробив спробу попередити американський народ про згубні наслідки діяльності банків. У листі до Джона Тейлора він писав: “Я вважаю, що банківські установи небезпечніші для нашої свободи більше, ніж армія. Вони вже зібрали грошову аристократію, яка зовсім не рахується з урядом. Право випускати гроші необхідно відібрати у банків і відновити його як повноваження уряду, якому воно належить за правом”. Тепер банк, використовуючи свою владу для збільшення і зменшення грошових запасів, щоб викликати спочатку інфляцію, а потім дефляцію, створював цикли, що давали можливість збагачуватись банкірам, купуючи нерухомість за зниженими цінами.

Після президентських виборів 1832 року президент Джексон знову розпочав війну проти центрального банку. Це протистояння призвело до того, що 30 січня 1835 року найманий убивця Річард Лоу-

¹⁰ *Epperson A. Ralph. The Unseen Hand. An Introduction to the Conspiratorial View of History. — USA: PUBLISH PRESS, 1990. — P. 190.*

ренс зробив спробу вбити президента. Обидва пістолети, з яких стріляв Лоуренс, дали осічку і Джексон залишився живим. Це був перший замах на американського президента. Проте спроби банкірів облутати США мережею банківських закладів протягом наступних років зазнали краху. Така ситуація тривала до громадянської війни 1861 року.

Існує кілька гіпотез стосовно причин громадянської війни. Офіційна історія Сполучених Штатів пояснює причину громадянської війни між Північчю та Півднем боротьбою проти рабства. Розділ цієї історії має навіть назву “Рабство і рух відмежування”, де автори нарисують: “Одна з обставин особливо загострювала регіональні та економічні незгоди між Північчю та Півднем: рабство”¹¹.

Проте є інші думки щодо причин громадянської війни.

Полковник Едвард Хауз вустами одного з героїв своєї книги, написаної в 1912 році, робить таку заяву: “Цинічна Європа сказала, що Північ буде створювати видимість, начебто війна велась заради свободи людини, в той час як вона велась заради грошей”¹².

Чи можливо, щоб громадянська війна велась з причин, які відрізняються від традиційно висунених? Можливо, реальні причини війни є частиною таємниць, які не слід розкривати? Можливо, рабство і права штатів не є реальними причинами війни?

Після краху Другого банку США державні банки різних штатів проводили банківські операції з грошима, що були повністю забезпечені золотим еквівалентом, а не позиками й векселями. Проте фінансове становище уряду повільно погіршувалось, і коли Лінкольн прийшов до влади, то помітив, що його казна майже порожня.

“Початок громадянської війни покладено в 1837 році, — пише Ральф Епперсон, — через рік після закінчення терміну ліцензії Другого банку США. Сім’я Ротшильдів послала в Америку одного зі своїх представників, Августа Белмонда. Він з’явився під час паніки 1837 року і швидко дав відчутти свою присутність, скуповуючи урядові облігації. Успіх і процвітання невдовзі привели його в Білий дім, де він став радником з фінансів президента США”¹³.

¹¹ *Історія Сполучених Штатів*. Інформаційне агентство Сполучених Штатів. — С. 151.

¹² *Colonel Edward Mandel House. Philip Dru, Administrator*. — N. Y., 1912. — P. 119.

¹³ *Epperson A. Ralph. The Unseen Hand. An Introduction to the Conspiratorial View of History*. — USA: PUBLISH PRESS, 1990. — P. 152.

Ще однією складовою таємниці громадянської війни є створення Джорджем Біклі в 1854 році таємної організації “Лицарі золотого кола”. Пізніше Біклі заявив, що він “спровокував фатальну війну 1861 року за допомогою організації, що затіяла і здійснила розкол”¹⁴.

Згідно з біографією Джона Рівса “Ротшильди, фінансові правителі народів”, головне зібрання відбулося в Лондоні (1857). На цій зустрічі Міжнародний банківський синдикат прийняв рішення, що (в Америці) Північ необхідно направити проти Півдня згідно зі старим принципом “поділяй і володарюй”. Ця дивна угода була підтверджена Маккензі в історичному дослідженні під назвою “Дев’ятнадцяте століття”¹⁵.

Фінансові олігархи розуміли, що без особливої причини американський народ не буде миритися зі створенням національного банку і дійшли висновку про необхідність організації війни. Вона змусить уряд позичати гроші для ведення війни і врешті приведе до створення національного банку.

Проте виникли труднощі стосовно того, а з ким Америка повинна вести війну. Країни, що межували з Америкою, були не настільки сильними, щоб виставити армію проти США, а Франція та Англія розташовувалися досить далеко і не в змозі були практично підтримувати свою армію. Тому й було прийнято рішення поділити США на дві частини і змусити їх вести війну між собою. Для цього ідеально підходила проблема рабства. А організація, що забезпечила розкол між штатами, була вже створена банкірами і мала назву “Лицарі золотого кола”.

Події, що розгорталися, не пройшли непомітними для Авраама Лінкольна під час проведення передвиборної кампанії президента в 1860 році. Ставши президентом, Лінкольн прогнозував подальший розвиток подій і зміг заручитися підтримкою Росії, яка не мала центрального банку і не була залежною від Фінансового інтернаціоналу.

Одинадцять південних штатів відкололися, щоб створити конфедерацію, і 12 квітня 1861 року було розпочато війну. В цей же час Англія і Франція (в цих країнах двоє братів Ротшильдів мали свої банки) проводили політику на визнання незалежності штатів, що відкололися, і на підтримку Півдня. Лінкольн, а пізніше й уряд Росії

¹⁴ *Epperson A. Ralph. The Unseen Hand. An Introduction to the Conspiratorial View of History. — USA: PUBLISH PRESS, 1990. — P. 152.*

¹⁵ *Committee to Restore the Constitution. — Fort Collins, Colorado, January, 1976, Bulletin.*

помітили ці дії, і російський цар підтримав своїм флотом американський уряд і президента Лінкольна.

Тоді ж на президента Лінкольна посилювався тиск від певних банківських структур з метою примусити його розмістити в цих банках процентні позики для оплати військових витрат.

Скарбник Лінкольна під час громадянської війни Салмон П. Чейз, іменем якого названо “Чейз банк” у Манхеттені, що належить Рокфеллеру, “загрожував іншим банкірам, якщо вони не приймуть довгострокових векселів, які він випускає, він наповнить країну банкнотами, навіть коли такою валютою за сніданок доведеться платити тисячу доларів”¹⁶.

Проте Авраам Лінкольн вирішив не позичати грошей у банкірів і не започатковувати процентні позики, створюючи банк, який би дав уряду позику на необхідну суму шляхом друкування великої кількості паперових грошей. Лінкольн самостійно випустив паперові гроші в лютому 1862 року. Ці гроші не були забезпечені золотом, але були вільні від боргів.

Лінкольн розпочав смертельно небезпечну гру. Він розізлив міжнародних банкірів, які затіяли війну з метою змусити США створити національний банк. Цим банком повинні були управляти банкіри Європи, а Лінкольн відмовився, розпочавши випуск власних паперових грошей.

Проте Фінансовий інтернаціонал все-таки поставив Лінкольна в скрутне становище за допомогою державного скарбника Чейза, який 5 серпня 1861 року зміг переконати Конгрес запровадити прибутковий податок — трипроцентний федеральний прибутковий податок. У березні 1862 року він був трансформований у градуйований прибутковий податок, який запропонував Маркс 13 років тому.

А Франція та Англія продовжували тиск на уряд Лінкольна, направивши війська до Мексики і Канади для підтримки Півдня. Лінкольн бачив небезпеку з боку банкірів Європи і двох європейських держав — Франції та Англії. Він видав 22 вересня 1862 року Декларацію про скасування рабства, яка мала силу закону для звільнення рабів, і продовжував боротися проти створення центрального банку.

25 лютого 1863 року Конгрес прийняв закон про створення національного банку з федеральними привілеями, який мав право випускати

¹⁶ *Morgan James. Abraham Lincoln, the Boy and the Man. — P. 207.*

“банкноти США” — гроші для надання позики уряду, забезпечені не золотом, а боргами. Цей закон підтримувався державним скарбником Чейзом і був прийнятий під його тиском.

Через кілька місяців після прийняття цього закону банк Ротшильда в Англії написав листа нью-йоркській фірмі банкірів: “Ті з небагатьох, хто розуміє цю систему (грошова система, що дає проценти), будуть настільки зацікавлені в її прибутках або залежатимуть від її допомоги, що з боку цього класу опозиції не буде. Тоді як з іншого боку більша частина людей, не здатних зрозуміти, які величезні переваги капітал дістає з цієї системи, нестиме її тягар покійно і, можливо, навіть не підозрюючи, що ця система не захищає їхніх інтересів”¹⁷.

Лінкольн розумів, що Півночі потрібен союзник, для того щоб утримати європейські держави від безпосередньої участі у війні на боці Півдня. Проте жодна з країн, за винятком Росії, не прийшла на допомогу Лінкольну. Росія мала великий флот і не мала центрального банку, тобто внутрішньої сили, що завадила б їй забезпечити допомогу і вже пообіцяла підтримувати уряд США.

Цар Олександр II віддав наказ своєму імператорському флоту йти до американських портів Нью-Йорка і Сан-Франціско, що слугувало наочним попередженням Франції й Англії про те, що їхній вступ у війну означатиме війну з російським флотом. Допомога російського царя дала можливість Аврааму Лінкольну отримати перемогу над південними штатами і зберегти цілісність США.

Проте Фінансовий інтернаціонал не хотів миритися з поразкою, і 14 квітня 1865 року змовники вбили Лінкольна. Вісім чоловік звинувачувалися в злочині і чотирьох з них було повішено. Разом з Лінкольном планувалося вбити віце-президента Ендрю Джонсона і державного секретаря Севарда. Проте ці спроби, на щастя, були невдалими. Вбивця Лінкольна — Джон Вілкіс Бут — мав зв’язки з товариством карбонаріїв, гілкою ілюмінатів, які брали активну участь в італійських революційних подіях.

У замаху на Лінкольна найактивнішим, як виявилось пізніше, був військовий секретар Стентон. У нього був щоденник Бута, переданий йому в квітні 1865 року, де бракувало кілька сторінок. Ці 18 сторінок зовсім недавно знайдено на горищі будинку нащадків Стентона, і на

¹⁷ *Senator Robert L. Owen, National Economy and the Banking System of the United States. — P. 99–100.*

них записані імена 70 вищих урядових чиновників і бізнесменів, які брали участь у змові проти Лінкольна¹⁸. Сам Бут мав також зв'язки з тими, хто виступав на боці Півдня: “В скрині Бута знайшли зашифроване послання, ключ до якого знайдено серед майна Іуди П. Бенджаміна. Він був стратегом кампанії громадянської війни дому Ротшильдів”¹⁹ (Бенджамін займав провідні посади в конфедерації Півдня під час громадянської війни).

Отто фон Бісмарк, канцлер Німеччини, людина, що об'єднала розрізнені німецькі держави в єдине ціле, писав: “Рішення про поділ Сполучених Штатів на рівні за силою частини (федерації) прийнято задовго до громадянської війни вищими фінансовими колами Європи. Ці банкіри злякалися, що коли Сполучені Штати збережуть себе як єдину державу і єдиний народ, то зможуть отримати економічну і фінансову незалежність, яка похитне їхню фінансову владу над усім світом”.

Про справжні причини вбивства президента Лінкольна газета “Ванкувер Сан” від 2 травня 1934 року писала: “Авраам Лінкольн, який прийняв смерть мученика, визволитель рабів, був убитий в результаті інтриг представницької групи міжнародних банкірів, які боялися планів президента США з реформування національної грошової системи...”

Отже, Лінкольн був об'єктом важливої змови, до якої причетні банкіри Європи. Його необхідно було знищити тому, що він мав сміливість протистояти спробам нав'язати американському народу центральний банк, і як приклад для тих, хто в майбутньому міг би протистояти таким махінаціям на високих посадах.

Після смерті Лінкольна президентом США став віце-президент Джонсон, який продовжив політику Лінкольна, спрямовану на амністію переможеного Півдня. Проте знову виникли проблеми з домом Ротшильдів, який активно фінансував зусилля Півдня в громадянській війні. Ротшильди вимагали від Півдня виконання контрактних умов щодо кредиторів.

У Джонсона були проблеми і з розрахунками з російським флотом, за участь якого у війні уряд США мав заплатити 7,2 млн доларів.

¹⁸ *Epperson A. Ralph. The Unseen Hand. An Introduction to the Conspiratorial View of History. — USA: PUBLISH PRESS, 1990. — P. 160.*

¹⁹ Там само.

Джонсон не мав конституційного права віддавати американські долари іноземному уряду. Тому він доручив держсекретарю Вільяму Севарду організувати купівлю в Росії Аляски у квітні 1867 року. Цей акт несправедливо названо “дурістю Севарда” тими істориками, які й гадки не мали про фактичні причини купівлі Аляски. Проте Севард купляв цю землю тільки для того, щоб мати можливість заплатити російському царю за використання його флоту — акції, яка, можливо, врятувала націю від серйознішої війни з Англією і Францією.

Під час перебування на посту президента США Джонсон мав безліч проблем. Республіканці-радикали, яких ще звали якобінцями, почали процес імпичменту президенту Джонсону. З перевагою в один голос йому вдалося втриматися на посаді. Проте якобінці продовжували готувати змову для здійснення ще однієї революції. Їм вдалося організувати в окремих містах повстання для втягування країни в громадянську війну. Активну участь у підбурюванні заколотів брала також таємна організація “Лицарів золотого кола”, членом якої був і Джон Вілкіс Бут — убивця Авраама Лінкольна.

Іншою організацією, створеною в 1867 році з метою залякування негрів, була організація, відома як “Ку-клукс-клан”, назва якої походить від грецького слова “Куклос”, що означає “банда” чи “коло”. Це була організація на кшталт таких таємних організацій, як “побратими” в середньовічній Франції, “карбонарії” в Італії і “нігілісти” в Росії. Тепер став відомим зв’язок між “Ку-клукс-кланом” і “Лицарями золотого кола”. Перша була збройною силою другої²⁰.

Саме нігілістам довірили замах на російського царя Олександра II в 1881 році. Це був цар, який зірвав плани міжнародних банкірів, пославши флот на допомогу уряду США під час громадянської війни. Тому й було прийнято рішення вбити його, що й зроблено, після неодноразових замахів на царя, 1 березня 1881 року.

Проте Лінкольтн переграв Фінансовий інтернаціонал, і в США все ще не було національного банку. І тоді міжнародні банкіри змінили стратегію. Замість війн вони почали використовувати штучно створені депресії і паніки.

Головним прихильником цього руху був Дж. П. Морган, батько якого — один із агентів Ротшильда під час громадянської війни. Ці-

²⁰ *Epperson A. Ralph. The Unseen Hand. An Introduction to the Conspiratorial View of History. — USA: PUBLISH PRESS, 1990. — P. 163.*

каво, що він також і родич Олександра Гамільтона, який підтримував ідею створення такого банку під час американської революції.

У 1869 році Дж. П. Морган поїхав до Лондона і досяг домовленості про створення компанії, відомої як “Нозерн сек’юрітіз”, призначенням якої було діяти як агент компанії Н. М. Ротшильда в Сполучених Штатах.

Перша велика паніка була створена міжнародними банкірами в 1893 році, коли приватним банкірам США дали наказ відкликати видані позички. Сенатор Роберт Оуен “...засвідчив перед комітетом Конгресу, що його банк отримав від Національної банківської асоціації так званий “Циркуляр про паніку 1893 року”. Він проголосував: “Заберіть дві третини своїх вкладів і одну третину позичок...”²¹

Паніку використав і Конгрес для встановлення прибуткового податку в 1894 році. Таким чином Фінансовим інтернаціоналом запропоновано американському народу два способи знищення середнього класу: центральний банк і прибутковий податок.

У 1900 році адміністрація президента Вільяма Мак-Кінлі почала переслідувати компанію “Нозерн сек’юрітіз”, агента Ротшильдів, за порушення законів. Обраний на другий термін Мак-Кінлі змінив своїх віце-президентів, проте у вересні 1901 року під час огляду виставки у Буффало (Нью-Йорк) був застрелений терористом. На президентський пост заступив віце-президент Теодор Рузвельт, який припинив переслідування “Нозерн сек’юрітіз”. У 1904 році Рузвельт знову став президентом.

Представник інтересів Ротшильда Дж. П. Морган розпочав підготовку до створення центрального банку Америки в 1907 році поїздкою до Європи. Довгий час Морган перебував то в Лондоні, то в Парижі, де були резиденції двох гілок банківської сім’ї Ротшильдів. Результатом його поїздок стала загальна паніка 1907 року, що супроводжувалась інформаційним тиском про необхідність створення центрального банку.

Вудро Вільсон, який обіймав у той час посаду президента Принстонського університету, виступив перед американським народом. Він говорив: “Усі ці біди можна припинити, якщо обрати комітет із шести-семи відданих нації людей, таких як Морган, і дати їм можливість вести справи нашої країни”. Отож Вільсон мав бажання передати

²¹ *Allen Gary. Tax of Trim // American Opinion. — 1975. — January. — P. 6.*

справи держави людині, яка була винуватцем усіх бід, тобто Дж. П. Моргану!

Отже, головною причиною паніки 1907 року вважали відсутність у США центрального банку. Змовники підготували проект центрального банку, для якого придумали назву Федеральна резервна система (ФРС), щоб американський народ не протестував проти його створення. ФРС повинна належати приватним особам, які будуть отримувати прибуток і контролювати випуск національної валюти; вона розпоряджатиметься державними ресурсами і зможе давати гроші в борг під час воєн.

Метод, що його використали змовники для введення в оману американців, полягав у тому, щоб поділити Федеральну резервну систему на 12 округів і таким чином позбавити народ можливості називати її центральним банком. Під загальним наглядом управління ФРС банки 12 округів мали служити скарбницями для валютних резервів тих банків, які приєдналися до системи.

Тепер, коли законопроект про центральний банк підготовлено, потрібно було мати президента, який не накладе на нього вето після проходження через Сенат. Президентом у 1910–1911 роках був Вільям Говард Тафт, колишній суддя, губернатор Філіппін і адміністратор управління Панамського каналу. Він був противником центрального банку і мав намір його заборонити. Він був республіканцем і його неодмінно перебрали б на другий строк у 1912 році.

Агент Ротшильда полковник Хауз зробив усе для того, щоб на виборах президента США 1912 року в енергійній виборчій кампанії переміг Вудро Вільсон, який став учнем полковника Хауза, і коли почав вивчати ідеї свого вчителя, то настільки наблизився до нього, що пізніше казав: “Думки Хауза і мої були однаковими”.

Отже, на початок ХХ ст. на зміну майже двовіковому пануванню англійського фунта стерлінга приходить долар Сполучених Штатів Америки (США). Жорстока боротьба фінансових кланів Ротшильда, Моргана й Рокфеллера за створення центрального банку США закінчилась 23 грудня 1913 року підписанням американським президентом В. Вільсоном закону про Федеральну резервну систему США після прийняття його Конгресом. На відміну від інших держав, де право емісії грошей належить державі, тобто її центральному банку, Америка передала це право найбільшим володарям приватного капіталу, тобто Фінансовому інтернаціоналу.

Таким чином, використовуючи американську революцію, війну 1812 року, громадянську війну 1861 року, вбивство президента Лінкольна, фінансові паніки 1873, 1893 і 1907 років Фінансовий інтернаціонал врешті-решт примусив американський народ прийняти рішення про створення центрального банку.

Що ж отримав американський народ від ФРС?

Конгресмен Чарльз Ліндберг так висловився стосовно функцій Федерального резерву: “...це найбільший траст на землі. Як тільки президент підпише законопроект, невидимий уряд, наділений владою грошей, буде легалізований. Новий закон породить інфляцію, якщо тільки траст захоче її мати. З цього моменту депресії почнуть створюватись науковими методами”²².

Конгресмен дивився в корінь проблеми: ФРС створена як інструмент для створення критичних ситуацій в економіці США.

Інший конгресмен Райт Петман, голова банківського і валютного комітету, також попереджав американців про небезпеку існування ФРС. “Сьогодні в США діє два уряди, — говорив Патман. — У нас є конституційний уряд і незалежний, непідконтрольний і неузгоджений уряд у Федеральній резервній системі, який проводить операції з грошима, що згідно з законом повинен робити Конгрес”²³.

Таким чином Федеральна резервна система забезпечувала контроль грошей і могла створювати інфляції і дефляції за власним бажанням. Перша така можливість з’явилась у 1920 році, коли ФРС створила те, що було названо панікою 1920 року. Процес відбувався таким чином: система збільшила кількість грошей (за 1914–1919 роки грошова маса збільшилась у два рази), засоби масової інформації переконали людей брати великі суми в кредит. Коли гроші видають у борг, банкіри через деякий час вимагають повернути значно більші суми.

Цей процес був надзвичайно детально розглянутий сенатором Робертом Оуеном, головою банківського й валютного комітету і банкіром. Ось що він писав: “На початку 1920 року фермери швидко багатіли. Вони спочатку брали в кредит гроші й купляли землю за сприяння уряду, який позичав їм гроші, і ставали банкрутами після раптового скорочення кредитів у 1920 році. Те, що сталося в 1920 році —

²² *Allen Gary*. The Bankers, Conspiratorial Origins of the Federal Reserve // *American Opinion*. — 1978. — March. — P. 16.

²³ Там само. — С. 1.

повна протилежність тому, що повинно було відбутися. Замість того, щоб ліквідувати надлишок грошей, створений війною за ці роки, правління Федеральної резервної системи влаштувало збори, про які громадськість нічого не знала. Збори відбулися таємно 16 травня 1920 року. Тільки великі банкіри були присутні на них. Результатом зборів стало скорочення кількості кредитів (банкам наказали відкликати свої позички), що в наступному році призвело до зменшення національного прибутку на 15 млрд доларів, до втрати роботи мільйонами людей, зменшення загальної вартості земель і ферм на 20 млрд доларів”²⁴.

Завдяки цьому скороченню до рук банкірів потрапили не тільки величезні площі фермерських земель, а й значна частина банків тих, хто не задовольняв ФРС. Їх змусили продати свої банки за заниженими цінами тим, у кого були гроші для купівлі банків-банкрутів. Як відомо, паніка 1920 року зруйнувала 5400 банків.

Успіх паніки 1920 року підштовхнув банкірів до наступного кроку — катастрофи 1929 року. Їхні дії полягали, знову ж таки, у збільшенні кількості грошей протягом 1921–1929 років. Аналіз показує, що за цей період ФРС збільшила кількість грошей з 31,7 млрд доларів у 1921 році до максимальної в 45,7 млрд у 1929 році, тобто на 144 % більше. Для введення цих грошей в економіку США окремі банки позичали гроші у Федеральної резервної системи під 5 %, а населенню давали позику під 12 %. Маса грошей ФРС ставала спочатку доступною великим корпораціям, які потім позичали надлишки покупцям з Уолл-стріт. Ці позики небанківських корпорацій практично не відрізнялись від банківських.

Виникає питання: чи можливо, щоб ФРС запланувала катастрофу 1929 року? Якщо так, то наближені до Федерального резерву банки знали правила гри і спочатку не брали в ній участі, а коли ціни упали, вони мали можливість скупити банки, що розорилися, за частину їхньої справжньої вартості.

Після біржового краху 1929 року навіть випадковий оглядач міг помітити, що власник банківської системи змінився. Фактично, сьогодні “100 із 14100 банків (менше 1 %) контролюють 50 % активів країни. 14 великих банків володіють 25 % вкладів”²⁵.

²⁴ *Allen Gary*. The Bankers, Conspiratorial Origins of the Federal Reserve // *American Opinion*. — 1978. — March. — P. 24.

²⁵ *Kennan H.S.* The Federal Reserve Bank. — Los Angeles: The Noontide Press, 1966. — P. 70.

Одним із “найуспішніших власників”, хто отримав величезні прибутки, був Бернард Барух, той самий, який привів Черчілля на біржу, щоб він своїми очима побачив могутність біржової системи. Він сказав: “Я почав ліквідувати свої запаси акцій і перевів гроші в облігації та валюту. Я також купував золото”²⁶. Серед тих, хто позбавився акцій і нажив капітал, був Джозеф Кеннеді, батько президента Джона Кеннеді, який взимку 1928/29 років вчасно залишив біржу. “Прибутки, які він отримав від продажу своїх акцій, він знову не вкладав, а зберігав готівкою”. Серед тих, хто також продав свої акції перед крахом, були міжнародні банкіри Генрі Моргентау і Дуглас Діллон.

Власники акцій ішли до банків, щоб отримати хоч якусь готівку і виплатити частину своїх боргів. Це викликало нову паніку, і президент Франклін Рузвельт, щоб покласти їй край, у березні 1933 року зачинив усі банки на “вихідні”.

Потім розпочався зворотний процес. Кількість грошей перейшла від максимальної (майже 46 млрд доларів) до мінімальної в 30 млрд за чотири роки. Ця дія ФРС призвела до закриття заводів, шахт, зменшення випуску товарів. Така депресія була штучно створена в США самими банкірами. Не вистачало готівкових грошей. Вони стали інструментом розмінів, торгівлі, оплат, а банки збирали купюри, не випускали їх в обіг, притримували в себе. Фінансові олігархи навмисне припинили будь-яку торгівлю. Фабрики були неспроможні продавати свою продукцію, бо населення не мало грошей, щоб її купити, а працівників звільняли, тому що їм нічим було платити. Виникло страшне безробіття, а банкіри говорили, що настали тяжкі часи.

Позаяк люди не розуміли суті цієї експлуататорської системи, вони були розгублені, їх жорстоко грабували. Тисячі ферм були розорені банками, тому що фермери не могли платити податків, а також вносити плату за землю, яку вони брали у найм. Більшість людей втратили своє майно, всі свої заощадження.

Тим часом банки продовжували друкувати гроші, але не випускали їх в обіг і стверджували, що грошей нема. В тонко розрахований момент фінансові олігархи раптом випустили в обіг мільярди паперових грошей, за допомогою яких почали готувати Другу світову війну. Всього за кілька років у США перейшли від однієї крайності до іншої:

²⁶ *Allen Gary. Federal Reserve, the Anti-Economics of Boom and Bust // American Opinion. — 1970. — April. — P. 63.*

від безробіття і повного застою — до повної зайнятості в домінуючому виробництві військової продукції. Раптом випущені в обіг гроші докорінно змінили життя. Фермери охоче продавали свою продукцію, фабрики організовували роботу в кілька змін, одна за одною відкривалися покинуті шахти. Закінчилась депресія і виявилась істина: нестача грошей організована банками. Автори депресії — фінансові олігархи.

Проте й сьогодні в США гроші друкують і контролюють банки Федеральної резервної системи, яка є приватною фінансовою організацією. А це означає, що в будь-який момент, коли фінансисти захочуть, вони організують або кризу, або спад виробництва, або війну, що принесе їм прибутки, тому що все це спрямує гроші в тому напрямі, в якому потрібно банкам.

Згадуваний нами сенатор Луїс Мак-Фадден добре розумів усі махінації банкірів. З початком краху біржі Мак-Фадден помітив, що “гроші й кредити Сполучених Штатів перебувають під повним контролем банківського альянсу — Першого національного банку Морган і національного міського банку Куна-Лоеба”.

Пізніше конгресмен Райт Петман вніс на розгляд Конгресу законопроект, який давав право на проведення ревізії ФРС. Представники Федерального резерву енергійно протестували проти цього проекту. З часом Конгрес прийняв пропозицію Петмана, але з поправкою: обмежити ревізію тільки адміністративними витратами.

Після виборів 1974 року конгресмен Петман, голова банківського комітету, втратив своє місце, тому що, за словами одного з його конкурентів, Петман був “занадто старим”. Або “занадто розумним”!

Сполучені Штати Америки опинилися повністю під п'ятою міжнародних банкірів. Потрібно було спровокувати дві світові війни і велику депресію 30-х років, щоб закріпити своє панування. Після Другої світової війни настав етап захоплення світового панування шляхом використання ресурсів США і долара як світової валюти.

Інфляція як засіб руйнування держав

Створення банківської системи стимулювало подальший розвиток промисловості й безумовно відіграло велику позитивну роль у становленні економіки розвинених країн світу. Проте все розумне,

придумане людиною, завжди можна використати як на користь, так і на шкоду людям, суспільству, державі.

З часу закінчення наполеонівських війн у 1815 році й до початку ХХ ст. Лондон був світовим фінансовим центром, а отже і найбагатшим містом світу. Ділки всієї земної кулі зосереджують свої багатства в Лондоні, бо впевнені, що це є найприбутковіше і найнадійніше місце для вкладення грошей. Тут можна було без проблем отримати позики. Депозити Лондонських банків на той час становили 120 млн лір. Для порівняння наведемо дані: у Нью-Йорку було зосереджено 40 млн лір, у Парижі — 13 млн лір, а в Німеччині — 8 млн лір.

Банкіри Лондона стали найавторитетнішими банкірами світу. Серед них — двоє синів відомого німецького торговця одягом Йогана Берінга. Особливо відомим був старший син — Френсіс Берінг.

Сім'я Берінгів мала доступ до британського уряду. Берінги неодноразово фінансували керівників Англії. Між сім'ями Ротшильдів і Берінгів виникла конкуренція, і доки Ротшильди орієнтувалися на Європу, Берінги розпочали свої справи в Америці. Вони почали фінансувати Нью-Йоркський банк ще в 1823 році, давали позики багатством штатам, допомагали американцям будувати залізниці. Так поступово Берінги стають найбільшими американськими кредиторами. До 1880 року прибутки Берінгів були менші, ніж прибутки Ротшильдів, проте банки Берінгів користувалися більшою довірою серед підприємців.

Берінги давали кредит Аргентині, яка у 80-х роках ХІХ століття почала розвиватися особливо швидко і залучала до своєї економіки величезні капітали. Проте розквіт тривав усього 10 років. У 1890 р. корумпований аргентинський уряд привів країну до плачевного стану. Довіра до цієї країни була втрачена і в її економіку перестали вкладати гроші. Наступила фінансова катастрофа і для банку Берінгів. Кризу відчули в усьому світі, але насамперед постраждали лондонські вкладники грошей.

Багато фінансистів, торговців-авантюристів, а іноді й правителів держав увесь час роздумували, як використати банківські операції собі на користь. Результатом роздумів і досить не гуманних “експериментів” стало знання того, що за допомогою концентрації капіталу й фінансових маніпуляцій можна керувати державами і навіть світом. Для цього потрібно мати центральний банк, єдину валюту (чи єдиний еквівалент валюти) і вплив на уряд.

В основі всього лежить інфляція, що, за висловом Ральфа Епперсона, “дає можливість носити гроші в корзині, а товар в гаманці”²⁷. Цей гумористичний вислів дає відповідь на головне запитання: чому виникає інфляція? Інфляцію викликає збільшення кількості грошей (їх носять у корзині), а її результатом є підвищення ціни (товари носять у гаманці). Тобто причина інфляції — збільшення кількості грошей, що завжди веде до підвищення цін.

Багато людей хотіли б наживати капітали, збільшуючи кількість грошей і жити за рахунок інших членів суспільства. Одну категорію таких людей називають фальшивомонетниками і кримінально переслідують. Ці люди є ворогами суспільства, тому що, підробляючи гроші, вони зменшують реальну вартість справжніх грошей, збільшуючи кількість грошей, що обертаються в державі, сприяють інфляції. Це злочин, що переслідується законом.

Проте виникає питання: чому існує інфляція, якщо фальшивомонетників карають згідно з законом? Вирішення проблеми для фальшивомонетників полягає в тому, щоб зробити підробку грошей законною! А для цього потрібно мати владу над урядом. Якщо уряд зможе узаконити підробку, то це не буде злочином.

Один класичний випадок стосовно цього трапився між 1716 і 1722 роками у Франції. Він поклав початок усім наступним фінансовим маніпуляціям, які відбуваються й сьогодні.

А сталося ось що. Після смерті короля Людовіка XIV у 1715 році Франція стала повним банкрутом. Людовік XIV на відміну від інших монархів намагався здобути славу не тільки через війни. У короля була мрія, щоб його перебування на троні асоціювалось з вишуканістю, блискучістю і багатством. Він хотів стати відомим як меценат науки, мистецтва, літератури і справді встиг зробити дуже багато для їх розквіту. Король зумів високо піднести престиж Франції не тільки як держави великої політичної сили, а й як однієї з найкультурніших країн у світі. Його правління стало апогеєм у розвитку просвітницького абсолютизму.

Цього король досяг ціною економічного і фінансового знищення казни, тому що витрати набагато перевищували прибутки. Після смерті Людовіка XIV з'ясувалося, що Франція заборгувала 3 млн лів-

²⁷ *Epperson A. Ralph. The Unseen Hand. An Introduction to the Conspiratorial View of History. — USA: PUBLISH PRESS, 1990. — P. 488.*

рів, приблизно 3 млрд теперішніх франків. Ірландець Джон Лоу (засуджений за вбивство до смертної кари) переконав уряд Франції, що знає, як врятувати економіку країни. Королівським декретом Джон Лоу отримав право забезпечити Францію грошима. Він це зробив, пустивши в обіг паперових грошей значно більше, ніж Франція насправді могла забезпечити їх золотим еквівалентом. Авантюрист за короткий термін виплатив усі державні борги. Джона Лоу назвали економічним генієм, але навіть міністри не знали, якими будуть наслідки. Гроші, що їх Лоу пускав в обіг, фактично самі зменшували свою вартість. Керівники держави, як і сам Джон Лоу, настільки захопились випуском грошових знаків, що наступила інфляція і глибока економічна криза. Тоді Джон Лоу втік з Франції, а урядовці припинили подальший випуск паперових грошей.

Існував й інший спосіб грабувати людей, використовуючи для цього випуск золотих і срібних монет. Оскільки питому вагу дорогоцінних металів, що входили до складу монети тієї чи іншої вартості, можна непомітно зменшити, то в такий спосіб можна ошукувати людей. Приватні банки, які мали монопольне право карбувати монети, почали додавати до золота різні суміші (мідь та інші менш дорогоцінні метали), що знижували справжню вартість грошей. Таким чином банки ще більше збагачувались за рахунок людей праці.

До речі, ще Римська імперія використовувала систему, за якої перші карбовані монети мали 60 % чистого срібла, а в наступні 60 років кількість срібла в монетах зменшувалась і дійшло до того, що в монетах срібла взагалі не стало, а в обіг пішли звичайні металеві гроші.

Ще один шлях до інфляції виникає тоді, коли держава раптом закупає все золото й срібні монети, замінюючи їх монетами з дешевого металу, наприклад, з міді чи алюмінію. Так сталося в США в часи президента Ліндона Джонсона. Те ж саме можна робити і з банкнотами, що, як і монети, дуже часто не мають золотого еквівалента.

США мали золоте покриття доларів до квітня 1933 року, коли президент Рузвельт наказав усім американцям здати власне золото і золоті монети до банків ФРС, які виплачували громадянам за їх золото паперові банкноти, що не підлягали погашенню. Законом, за нездачу золота до банків, передбачався штраф майже тисячу доларів і ув'язнення до 10 років. Після того, як більша частина золота у населення була зібрана, президент Рузвельт провів девальвацію долара, заявивши, що держава може викупити це золото в банках

ФРС за вищими цінами. Банкноти, що їх отримало за своє золото населення, раптом подешевшали майже на 30 відсотків. Таким чином ФРС за допомогою американського президента отримала величезні прибутки.

Те ж саме зробили і з сріблом, яке Рузвельт підняв у ціні майже в 2 рази. Мотив цього підвищення був благородним: допомогти шахтам Америки збільшити видобуток срібла, проте це дало можливість помічнику і кращому приятелю Рузвельта Бернарду Баруху, який контролював третину світового видобутку срібла, збільшити своє багатство.

Голова банківського комітету Палати представників Луїс МакФадден тоді офіційно заявив, що вилучення золота є акцією, спеціально підготовленою на користь міжнародних банків. Конгресмен був досить авторитетною людиною і міг перешкодити цій акції, проте “упав на банкеті й раптово помер”. Ми вже говорили на початку статті — у багатьох виникла підозра, що його отруїли.

Як бачимо, тепер гарантом багатств не можна вважати саме золото, бо держава завжди може у вас його відібрати, як це зробив у США президент Рузвельт. Така можливість пов’язана з тим, що в Америці й у багатьох інших країнах існує закон, який дає право державі у час скрути зібрати все золото громадян (у разі війни, кризи, стихійного лиха).

Держава має також можливість, при бажанні, створити штучну гіперінфляцію. Для цього досить пустити в обіг велику кількість знецінених паперових грошей. Такий випадок був у Німеччині після Першої світової війни, коли Німеччина, друкуючи велику кількість паперових банкнот, знижувала вартість марки. Це було пов’язано з Версальським договором, за яким Німеччині встановлено суму репарації у розмірі 269 млрд золотих марок, яку належало виплатити протягом 42 років.

У 1923 році Німецький банк випустив в обіг 93 квінтильйони паперових марок, що викликало астрономічне підвищення цін на ринку. Одне яйце тоді коштувало 80 млрд марок, а 1 кг картоплі — 100 млрд марок.

Така страшна інфляція довела до злиднів середній клас, що завжди становив більшість нації, і привела до влади Гітлера, який обіцяв зупинити інфляцію і запевняв, що виплатить репарації згідно з Версальським договором.

На початку ХХ ст. американський робітник платив досить маленький податок на прибуток і завжди жив майже без боргів. Сьогодні податки і виплати кредитів у кожного американця становлять 3/4 його прибутків. Коли говорять про американців чи громадян західних країн, то вважають, що вони є досить багатими і живуть без особливих проблем. Проте уважніше вивчення стану справ показує, що більшість американців живуть у кредит і винні банкірам за машину, квартиру чи будинок. Цим вони зобов'язані існуючій позиково-грошовій системі.

Що ж являє собою ця система?

Отже, гроші придумала і виготовила людина. Вона створила можливість за пачки паперу купити машину, дім залежно від того, скільки у неї є цих паперів. Прибуток же тих, хто друкує гроші, практично необмежений. Проте грошова система стала вкрай необхідною, взагалі не існує й думки, що цивілізоване суспільство зможе прожити без неї. Було б неможливо розвивати будь-яку галузь економіки без грошей. Без неї неможливе життя окремої сім'ї, окремої людини. Без грошової системи люди перестали б виробляти товарів, продукції більше за ту кількість, яка їм потрібна, тому що не було б сенсу це робити. І тільки наявність грошей, можливість їх заробити змушує нас виробляти товари у все більших кількостях і кращої якості. Не маючи грошової системи, ми жили б як первісні люди.

Гроші — це завжди своєрідний потенціал і показник ступеня цивілізованості суспільства. Якщо гроші вилучити або скоротити їх обіг, то результати будуть катастрофічними, розпочнеться депресія, що завершиться розпадом ринку. Збільшення кількості грошей призведе до підвищення цін. Люди, відчуваючи зростання цін на товари, вимагають від уряду вжити заходів для зупинення інфляції, а уряд, щоб зупинити її, узаконює друкування грошей і збільшує податковий тиск на населення.

Відомий економіст Джон Мейнард Кейнс описав цей процес у книзі “Економічні наслідки миру”: “Відомо, що Ленін вважав найкращим способом зруйнування капіталістичної системи знецінювання її валюти. Породжуючи інфляцію, уряд може таємно й непомітно конфіскувати велику частину багатства своїх громадян. Користуючись цим методом, уряд може зробити вибірккову конфіскацію, збагачуючи одних і роблячи бідними інших. Нема підступнішого й надійнішого

способу підірвати основу суспільства, ніж знецінення його валюти. При цьому цей процес... надзвичайно важко виявити²⁸”.

Як бачимо, Ленін розумів, що інфляція має досить сил для знищення капіталізму і що її може узаконити лише уряд. Вона може служити перерозподілом прибутків, викликати банкрутство тих, хто має “живі” гроші, й збагатити тих людей, які мають товари чи нерухомість, бо їхня ціна зростатиме в процесі інфляції. А для досягнення успіху інфляція повинна бути прихована від тих, хто постраждає найбільше — власників грошей. Узагальнюючи сказане, можна дійти висновку, що за інфляцією стоїть мета. Інфляція не є чимось випадковим! Інфляція є інструментом для тих, хто має бажання **зруйнувати існуючу економічну систему держави і вільний ринок; перерозподілити кошти від одних людей до інших.**

Масон Християн Раковський також вказував на величезне значення грошей для захоплення влади: “Я хочу тільки розшифрувати головну аксіому: гроші — це влада. Гроші — це сьогодні центр всесвітнього тяжіння... Я вам це поясню. Історіографи і маси, засліплені криками і помпезністю французької революції, народ, сп’янілий від того, що йому вдалося відібрати у короля — у привілейованого — всю владу, не помітили, як жменька таємних, обережних і невидатних людей оволоділа справжньою королівською владою, владою магічною, майже Божою, сама цього не знаючи... Вони присвоїли собі реальний привілей карбувати гроші... Не посміхайтесь, а то мені доведеться повірити в те, що ви не знаєте, що таке гроші. Я сказав: гроші; зрозуміло, що в нашій уяві миттєво виникли контури реальних грошей з металу й паперу. Проте це не так. Гроші — це тепер уже не те; реальна циркулююча монета — це справжній анахронізм. Якщо вона ще існує і циркулює, то тільки через атавізм, тільки тому, що зручно підтримувати ілюзію, чисто уявну функцію на сьогоднішній день”.

У сучасному житті кожної людини важливе значення мають гроші. Вони визначають те, що людина отримує в обмін на товари й послуги і має впевненість, що зможе обміняти гроші на інші товари та послуги. Гроші стають основним продуктом, їх всі хочуть мати і заробляти.

²⁸ *Epperson A. Ralph. The Unseen Hand. An Introduction to the Conspiratorial View of History. — USA: PUBLISH PRESS, 1990. — P. 57.*

Проте всі ми були свідками, як за допомогою невидимих технологій і механізмів на початку 90-х років ХХ ст. нас зробили враз жебраками. Гроші знецінювалися з катастрофічною швидкістю і нічого не були варті, ми їх “носили в корзині, а товари носили в гаманцях” — це і є інфляція, що знищила миттєво таку могутню державу, як Радянський Союз.

“РІВНОВАГА СИЛ” РОТШИЛЬДА

У всі часи королі й інші диктатори чи правителі були відомі тим, що витрачали більше, ніж могли зібрати податків з свого народу. Як наслідок, держави і правителі позичали необхідні гроші в банках. Як банкам отримати назад гроші, коли уряд не може або не хоче повернути їх? Відповідь одна: використовувати погрозу війни!

Уряд функціонує як кредитна організація, яка позичає гроші клієнту для того, щоб він міг купити, наприклад, будинок. Якщо клієнт не спроможний виплачувати щомісячні внески, будинок просто конфіскують.

Якщо якась країна не виплачує борги, то кредитор сприяє розв'язуванню війни з іншою країною, тому гроші є причиною конфлікту. Якщо країна не може розплатитися з боргами, кредитор конфіскує їх з допомогою країни, що вела війну, у вигляді військових репарацій.

Проте голова уряду має один привілей, який не поширюється на власника будинку: право “відмовитись” від боргу. Банкірам довелося розробити стратегію, яка б дозволила їм бути впевненими, що уряд не анулює позику, надану банкірами. Вони виробили план, який мав назву “політика рівноваги сил”.

Майже 200 років дім Ротшильдів працює відповідно до цього плану. В Європі “політику рівноваги сил” почали проводити брати Ротшильди в перші роки ХІХ ст. Однією з перших подій, що зміцнила владу Ротшильдів, була битва при Ватерлоо. Завдяки хитрощам, Натан, один з братів Ротшильдів, скупив велику кількість державних облігацій в англійських банкірів, які були впевнені, що їхня країна програє війну, і таким чином купив англійський уряд.

Для того щоб закріпити своє становище “невидимих панів” Європи, дім Ротшильдів повинен був побудувати дві могутні групи, що мали б рівні сили і зробили б цю “рівновагу сил” реальністю.

Ротшильдам необхідна була впевненість, що всі правителі *X* і правителі *У* могли б загрожувати один одному. Проте потрібна була ще й третя сила, яка б відігравала роль поліції безпеки у тому разі, якщо одна з країн відмовиться грати за встановленими для неї правилами. Такою країною для Натана Ротшильда довгий час була Велика Британія, що мала тоді верховну владу в Європі.

Наслідок війни завжди можна передбачити, спостерігаючи за тим, на чиєму боці воює Велика Британія. Врешті-решт вона завжди була на боці переможців. Велика Британія або, точніше, Корона, у подальшому являла собою ефективне “Королівство — конфіскаційну службу”, і за її допомогою дім Ротшильдів досяг такої могутності, що до кінця XIX ст. він здійснював контроль за половиною багатств світу. Проте поставала Америка і її ніяк не вдавалося підкорити, незважаючи на величезні кошти, що їх витрачали Ротшильди для досягнення своєї мети.

Як працює “конфіскаційна служба”, добре видно на прикладі Німеччини і латиноамериканських країн. Міністр фінансів Німеччини Ханс Айхель бідкався: “У нас 1,5 трлн. марок державної заборгованості, з яких щорічно вони мусять виплачувати 82 млрд марок процентів. Дамокловим мечем висять борги і над латиноамериканськими країнами, які неодноразово переживали різні дефолти і реструктуризації. Якщо в 1980 році зовнішня заборгованість країн Латинської Америки становила 260 млрд доларів, то, виплативши в 1995 році майже 450 млрд доларів боргів, країни регіону залишилися винними майже 600 млрд доларів²⁹.”

На шляху до світового панування

Розгляд історії криз і війн XX ст. з точки зору міжнародного капіталу потребує окремої розмови. Це взаємопов’язаний, багаторівневий і з багатьма суперечностями процес деформації фінансових і суспільно-політичних систем різних країн світу під домінуючим впливом американських доларів у міжнародних розрахунках. Знати внутрішню логіку цих процесів — значить мати ключі для захисту від цього впливу.

²⁹ Див.: *Економіка мифов или экономика реальности — есть ли выбор у России? Национальная безопасность и геополитика России.* — 2001. — № 6–7. — С. 30.

Перша світова війна закінчилась створенням Версальської системи, що ґрунтувалася на непомірних репараціях, накладених на Німеччину. У результаті дії цієї системи наприкінці 20-х років уся Європа стала боржником США, а крах її фінансової системи деформував політичні відносини у світі настільки, що нова війна стала неминучою.

Після Другої світової війни система Бреттон-Вудських угод у поєднанні з вибором регульованого державою ринку дозволила провідним країнам Європи не тільки створити стійкі й незалежні фінансові системи, а й пройти шлях до створення Євросоюзу і єдиної валюти — євро. Таким же шляхом відновлювала свою економіку й Японія. У результаті швидкого розвитку після війни капітал цих країн створив величезну конкуренцію долару, який стрімко втрачав монополію у світовому експорті і кредитному процесі.

З початку 70-х років Бреттон-Вудську систему зламано. США оголосили про зупинення золотого розміну долара й перейшли до плаваючих обмінних курсів валют. За правом сильного США почали прямо впливати на вартість грошей і економіку кожної країни.

З того часу світ занурився в безперервну низку криз, прив'язавши країни, що розвивалися, до кредитів МВФ і піраміди американського боргу. В цю ж систему наприкінці 80-х років затягли СРСР і всі країни соціалістичного табору. Той час вимагав усвідомлення проблем, які накопичилися всередині адміністративної системи господарювання, з прив'язкою до тенденцій світової валютної системи. Проте цього не було зроблено. У тих, хто закликав до демократії, домінував чисто дилетантський, руйнацький підхід: усе в ринок, і жодних альтернатив. Як результат такого підходу — десять років людських мук і тотальна деградація економіки.

Які ж ті домінуючі процеси, без діагностики й лікування яких ми й надалі змушені йти шляхом інфляції і знецінення своєї економічної системи?

Перше і найголовніше: сучасне економічне обличчя світу надзвичайно несправедливе. Об'єктивно ми бачимо полярні диспропорції в присвоєнні капіталу (як у споживанні, так і в накопиченні) між країнами і всередині країн. І вони постійно збільшуються. Ідеться про капітал на душу населення, а не про відносні частки споживання і накопичення в структурі національного доходу. У нашій країні розмір кошика накопичення в 50 разів менший, ніж у США. Знайома нам суперечність між працею і капіталом, описана Марксом понад сто років

тому. Це століття дало якісно новий характер цій суперечності. Тепер вона має міжнародний характер між працею одних країн і капіталом інших.

Так склався Фінансовий інтернаціонал (чи “золотий мільярд”, за Френсісом Фукуямою) людства — світові фінансові олігархи, чий капітал не знає кордонів. Цей капітал постійно відтворюється ефектом “фінансового пілососа” — боргового витягування фінансів і просто втечею капіталу з економік, що деградують. Зависання цього капіталу на центральних фондових ринках завжди загрожує його знеціненню — грошова маса не повинна перевищувати виробничі можливості системи. Цей капітал, збільшуючись, повинен постійно знову перерозподілятися по всій території планети. За Дж. Соросом і його книгою “Криза світового капіталізму”, це має такий вигляд: “Систему капіталізму можна порівняти з імперією, але глобальнішою, ніж будь-яка з імперій, що існували до цього. Вона управляє всією цивілізацією, і, як у випадку з іншими імперіями, всі, хто перебуває за її стінами, варвари. Це не територіальна імперія... імперія майже невидима... З неї важко вийти. Мало того, вона має центр і периферію, як справжня імперія, і центр отримує вигоди за рахунок периферії... вона не шукає рівноваги, а захоплена експансією. Вона не може бути спокійна, доки існують ринки чи ресурси, які ще не втягнуті в її орбіту... Центр надає капітал, периферія його використовує. Правила гри діють на користь центру”.

Перебій у цій фінансовій каналізації світу неминуче обертається бідою для економік, що мають борги. А перебої настають постійно у міру того, як у боржників з’являються проблеми з обслуговуванням боргу. В такому разі спочатку настає крах фондового ринку. Потім іде ломка курсу національної валюти й інфляція, що заповнює порожнечу в диспаратеті внутрішніх і світових цін після девальвації.

Варто було капіталу відчувати погіршення платіжних балансів і вийти в 1997–1998 роках з боргових економік Південно-Східної Азії, Росії та інших кризових регіонів, як був повністю паралізований весь світовий кредитний процес. Почалося обвальне падіння цін на товари, що не були продані через параліч фінансів країн-імпортерів. Відповідно погіршилися торгові баланси в країнах-експортерах. У той час як світовий спекулятивний капітал шукав прихистку на фондових ринках найрозвиненіших країн світу і збільшував їх “грошовий

піддашок”, в економіці цих країн, особливо США, йшов зворотний процес.

Очікування високих прибутків на вкладений капітал збігається зі зворотним процесом зростання витрат. Крах фондового ринку в США весною 2000 року став природним розв’язанням цієї ситуації.

Треба також враховувати, що каналізацію світових фінансових потоків сьогодні забезпечують багато міжнародних інститутів: МВФ, Світовий банк, Європейський банк реконструкції і розвитку — у фінансовій сфері; Всесвітня торгова організація — у сфері торгівлі; НАТО — в політиці силового тиску.

Що більше відтворення і консолідація транснаціонального спекулятивного капіталу, то сильніший вплив цих інститутів на канали перерозподілу й умови його відтворення в боргових економіках. Проте тим сильніші й внутрішні суперечності між країнами “великої сімки”.

Сьогодні кожен уряд мусить рахуватися з тим, що кожна його дія зачіпає інтереси транснаціональних корпорацій і банків, і на всі його необдумані односторонні заходи може надійти відповідний удар певної сили і багатостороннього формату.

І останнє, про що говорять надзвичайно рідко. У відсталих країнах з економікою, що деградує, вся економічна і політична лінія проходить за домінантою внутрішнього і зовнішнього боргу. Для скорочення витрат на обслуговування і погашення зовнішнього боргу потрібні дешеві долари. Для отримання дешевших доларів застосовують так звані якір інфляції — національні гроші включають в рамки валютного коридору. Їх обмінний курс знижується повільніше, ніж іде інфляція. Це дає видиме благополуччя в бюджеті. Він має низький дефіцит або не має його зовсім. Це може привести і до благополучної ситуації в платіжному балансі країни. Але ножиці обмінного і реального курсу національної валюти (її прихована девальвація) викликають збитки в реальному секторі економіки. Власне, цим і було спровоковано кризу в Росії в серпні 1998 року.

Паразитизм Фінансового інтернаціоналу

Уся історія людства в результаті світових грошових обмінів ґрунтується на прагненні одних носіїв капіталу встановити панування над іншими. Далеко не завжди це були конкретні країни чи люди. Переплетення взаємного впливу базису і надбудови суспільства набагато

складніше, ніж визначення, що базис визначає надбудову. За певних умов буває навпаки. Але завжди ці тенденції мали глобальний характер.

Часто глобалізацію ототожнюють з поняттям “новий світовий порядок” і політичним домінуванням у світі США. Проте це тільки політичний зріз глобалізації. Її надбудова. Вершина айсберга. А базис її формують процеси грошових обмінів.

Багато людей ставлять сьогодні запитання: яким буде нове тисячоріччя і що несе людству новий дарунок Заходу — світова глобалізація? Матеріальні цінності, що домінують у західній цивілізації, поставили на перший план проблему грошей, їх розподіл між країнами та серед людей. Так склалося, що сьогодні все вимірюється грошима. Вони визначають становище держав у світі, людини в суспільстві, вартість фірми, підприємства. Гроші даються в борг країнам і окремим людям за певні проценти. Гроші можуть привести до багатства чи до злиднів, принести світу революції і війни.

На початку XXI ст. світ впритул підійшов до глобальної економічної кризи. Її розвиток розпочався в другій половині XX ст. Розпад СРСР, війна в Ірані та Югославії затримали процеси валютно-фінансової кризи, проте в 1998 році з’явилися перші ознаки краху американського долара. На конференції в Німеччині в 1998 році американський економіст Ліндон Ларуш назвав ситуацію у світовій валютно-фінансовій системі революційною³⁰. Ларуш виокремив три фактори, що визначають світові структурні глобальні зміни стратегічного напрямку:

- об’єднання зусиль міжнародної фінансової олігархії з центрами в Лондоні й на східному узбережжі США, які нині вважають себе господарями становища;
- виникнення в цій ситуації “підпорядкованої сторони”, представленої європейським фінансово-економічним об’єднанням. Європу сильніше за США вразила світова криза, що розгортається, і вона не має внутрішніх сил для того, щоб з нею боротися;
- виживання Азіатсько-Євразійського блоку. Його центром є Китай, але значний потенціал має й Росія. Країни цього блоку

³⁰ Див.: Мурашевский Т. В., Пирогов Г. Г., Тенненбаум Дж. Проблемы анализа мирового финансового кризиса // Проблема глобализации / ФИАН. — 2000. — С. 14–30.

здатні вижити в системній глобальній кризі, якщо застосують класичні методи, тобто перейдуть до суверенної національної економіки, розвиваючи її реальну матеріальну базу і взаємовигідне економічне співробітництво.

Сучасний критичний стан у світовій валютно-фінансовій сфері визначають такі основні фактори:

- застосовані президентом США Ф. Рузвельтом методи боротьби з циклічними кризовими процесами в економіці дали можливість винести ці процеси за кордони своєї держави, тобто Америки. Skorиставшись стабільністю долара після Другої світової війни, Рузвельт дозволив вивозити долар і його експансію в зовнішній світ, що зробило долар світовою валютою. За цей час Федеральна резервна система США випустила величезну кількість паперових грошей, яких за межами США накопичилось майже 300–400 трлн доларів³¹;
- крах у серпні 1971 р. Бреттон-Вудської системи (1944) і скасування золотого забезпечення створили підґрунтя для розвитку необмеженої кредитної експансії. Ця подія докорінно змінила світову стабільність національних валют і призвела до їх так званого плаваючого курсу. Таким чином, з'явилася можливість маніпулювати курсами валют за допомогою спекулятивної гри на ринку³²;
- на основі товарних бірж і страхових компаній, створених у XIX ст., до другої половини XX ст. вирости нові організації з вторинних і третинних обертів валюти, цінних паперів та інших форм віртуальних грошей. Світові фінансові олігархи отримали можливість робити гроші з “повітря”, використовуючи свої можливості з контролю над фінансовими ринками. Величезні можливості міжнародного впливу надали такі інструменти тиску: державні борги (на 2000 р.: Бразилія — 481 млрд дол., Мексика — 200 млрд дол., Росія — 160 млрд дол.); розвиток системи транснаціональних компаній (ТНК) (на 1999 р. обсяг

³¹ Див.: Горский Ю. М., Степанов А. М. Информационно-управляющая функция денег. Крах американского доллара как очередной этап мирового валютно-финансового кризиса // Проблемы информатизации / Российская академия наук. — М., 2001. — Вып. 2. — С. 108–116.

³² Див.: Мурашевский Т. В. От колониализма к глобализации // Проблема глобализации / ФИАИ. — 2000. — С. 8–13.

продажів ТНК сягає 10 трлн дол.); фондові біржі та інші міжнародні організації;

- процес глобалізації економіки, ініційований у 60-х роках, перетворився на метод побудови неоколоніалізму³³. Основою глобалізації є потужний інформаційно-психологічний вплив на людей. Створено штучні критерії, вигідні для США, якими повинні задовольнятися країни. В супротивному разі мас-медіа звинувачують ці країни в нерозумінні стратегічних світових проблем, погрожують економічними і фінансовими репресивними санкціями. Так, згідно з вимогами Міжнародного валютного фонду (МВФ), економіка всіх країн повинна підпадати під догми “вільного ринку” ХІХ ст., що веде до остаточного руйнування господарств залежних країн. Обсяги операцій з деривативами (фінансовими “мильними бульбашками”, відірваними від реальної економіки, що їх отримують шляхом спекулятивних махінацій) на сьогодні перевищують 100 трлн дол.³⁴;
- фінансова сфера, що виросла до непомірних розмірів, дає значно більший прибуток, ніж промислові вкладення, а розвиток офшорних зон дає можливість фінансовому капіталу ухилятися від податків. Світова фінансова піраміда зростає. Величезна кількість деривативів призводить до кризи національних валют і їх девальвації. Щоб утримати свою валюту від девальвації, США вживає надзвичайних заходів, надаючи через МВФ позики (транші) різним країнам, знаючи, що вони їх не повернуть. Таких траншів на сьогодні близько 180 млрд дол.³⁵. Це на деякий час відтягує фінансову кризу в США.

Китайська газета “Женьмінь жібао” від 13.02.99 стверджує, що “економічне диво” економіки США ґрунтується на фінансовій кризі в різних країнах світу. Незважаючи на те, що криза в Азії, Латинській Америці, Росії та інших регіонах світу негативно вплинула на експорт у США, газета називає два способи, за допомогою яких підвищується ділова активність у США під час світової кризи.

³³ Див.: Шелетин Л. А. О проблеме глобализации. Проблема глобализации / ФИАН. — 2000. — С. 4–7.

³⁴ Див.: Мурашевский Т. В. От колониализма к глобализации // Проблема глобализации / ФИАН. — 2000. — С. 8–13.

³⁵ Там само.

По-перше, величезні потоки капіталів, що шукають безпечний притулок, перетворюються в американські цінні папери, що дає можливість ФРС понизити процентні ставки. “Женьмінь жібао” стверджує: щорічні вкладення іноземних інвестицій у цінні папери США збільшилися за чотири роки майже в 3,5 раза (з 57 млрд дол. у 1994 р. до 197 млрд дол. у 1998 р.).

По-друге, в США мають великий прибуток з падіння цін на світовому ринку, імпортуючи із зарубіжних країн за низькими цінами величезну кількість палива, сировини, промислових і продовольчих товарів. Це стримує інфляцію в США, але разом з тим негативно впливає на стан реального сектору американської економіки. Величезну роль у цих процесах відіграє вкидання у світовий фінансовий ринок американських доларів. Емісійний прибуток є важливим фактором, що підтримує піднесення економіки в США. Виробляючи фактично паперові знаки, США купують реальні товари і, більше того, обплутують країни, що розвиваються, і країни СНД борговою залежністю.

Необхідність обслуговування боргів, вплив приватних спекулятивних капіталів ведуть до різкої девальвації національної валюти. Курси світових валют, і насамперед долара, до національних валют “периферійних” країн виходять далеко за межі паритетів купівельної спроможності, що стимулює пониження експортних цін і розширення фізичних обсягів їх експорту. В реальному відношенні це означає, що за одиницю експортної споживчої вартості країна отримує все менше імпортних споживчих вартостей. Виникають “ножиці цін”, які ведуть до пониження життєвого рівня населення і підривають процес відтворювання. Встановлюється хибна боргова залежність: низькі імпортні ціни — низькі темпи розвитку “периферійних” країн або навіть занепад. Борговий зашморг увічніюється й затягується дедалі тугіше³⁶.

Проте дешевий експорт з “периферійних” країн має негативний вплив на реальний сектор економіки розвинених країн, і насамперед в США. Хоча це не впливає на фінансових олігархів, які отримують прибуток за рахунок нееквівалентного обміну. Виникає суттєва трансформація економіки розвинених країн. Її суть полягає в тому, що

³⁶ Див.: *Муранівський Т. В.* От колониализма к глобализации // Проблема глобализации / ФИАН. — 2000. — С. 8–13.

міф про постіндустріальну економіку насправді означає деіндустріалізацію економіки. Для капіталу вигідніше перенесення виробництва в країни з дешевою робочою силою. Нові фінансові інструменти, так звані деривативи, дають можливість нарощувати піраміди фіктивного капіталу, тоді як сектор реальної економіки переживає процес стагнації. Податковий тиск все більшим тягарем лягає на сектор реальної економіки і на працівників залежних країн. Особливо страждають і згортають виробництво базові галузі: металургія, машинобудування, виробництво конструктивних матеріалів. Гальмується оновлення й удосконалення інфраструктури, менше виділяється коштів на соціальні програми. Зберігається високий рівень безробіття.

19 жовтня 2000 року група з 35 італійських сенаторів під керівництвом сенатора Ріккардо Педріцці з партії Національний альянс запропонувала сенату Італії розглянути ініціативу щодо відродження Бреттон-Вудських угод на оновленій основі. Вже 20 жовтня того ж року ця ініціатива у вигляді офіційного парламентського документа була представлена на розгляд міжпарламентської групи “За ювілей 2000”. Ця міжпарламентська група з штаб-квартирою в Римі є структурою, що координує всі партійні та парламентські ініціативи в контексті директив Папи Римського Іоанна Павла II стосовно заходів у соціальній та економічній сферах у зв’язку з ювілейним роком — зміною тисячоліть.

У тексті парламентської асамблеї йдеться про те, що протягом останніх місяців міжнародні ринки стали нестабільними; фінансові кризи 90-х років в Азії, Латинській Америці й Росії показали слабкість світової валютної та фінансової системи, що є свідченням системної кризи. Фінансова глобалізація призвела до повної лібералізації ринків, і передусім найбільш агресивних і спекулятивних сегментів ринку, як деривативні фінансові продукти. Протягом останніх 10 років намітився серйозний розрив між реальною і фінансовою економікою, що породжує гігантський спекулятивний “пухир”, який досягає майже 300 трлн дол. США, в той час як світовий валовий продукт становить 41 трлн дол. Цей процес руйнує не тільки національні господарства, а й негативно впливає на життєвий рівень і якість життя населення країн, що розвиваються, а також на рівень виробництва і зайнятості населення, що веде до негативних соціальних наслідків і в розвинених країнах.

Сенатори закликають уряд Італії вжити конкретні дії для свого внеску в стабілізацію міжнародної фінансової системи і коригування валютної політики. Пропонується скликати нову міжнародну конференцію на рівні керівників урядів, аналогічну з Бреттон-Вудською конференцією 1944 року, й вжити всіх необхідних заходів для знищення тих механізмів, що призвели до появи спекулятивного “пухиря”, і для здійснення програм стимулювання реальної економіки. Сенатори пропонують винести ці пропозиції на розгляд Європарламенту в Страсбурзі, Європейської комісії і всіх установ Європейської Ради (ЄР), які відповідають за економічну політику ЄР, і через двосторонні угоди вийти на рівень урядів і парламентів країн Європи.

Система реальної економіки і валютно-фінансових відносин США з країнами, що розвиваються (Україна, Росія), має паразитичні структури, що відтягують на себе частину ресурсів. Ці структури є організаціями на кшталт міжнародних валютних фондів, банків розвитку тощо. Паразитизм фінансових олігархів проявляється в їхніх діях, спрямованих:

- на інформаційне підпорядкування інших країн “агентам впливу” західної фінансової олігархії;
- на закупівлю ресурсів (нафта, газ, деревина) за долари США, що не мають золотого чи іншого матеріального забезпечення;
- на проведення політики “золотого мільярда”, згідно з якою заплановано зменшення чисельності населення країн СНД (Росії до 50 млн чоловік, України до 25–30 млн чоловік) шляхом інформаційного терору і психологічних диверсій із застосуванням алкоголю, наркотиків, вільного сексу тощо.

ПОГЛЯД У НЕДАЛЕКЕ МАЙБУТНЄ

Нині валютно-фінансова ситуація перебуває на стадії кризи і в недалекому майбутньому обов’язково відбудеться структурна перебудова валютно-фінансових відносин світу.

Досвід структурної перебудови України за останні 12 років свідчить про ряд негативних закономірностей, що супроводжують процес руйнування старої системи і виникнення нової.

По-перше, знову з’являються можливості легкого кримінального накопичення капіталів.

По-друге, процеси інтервенції долара в різні країни пострадянського суспільства з одночасним існуванням міжнародних фінансових пірамід передбачає їх закономірний розпад, що призведе до девальвації національних валют, прив'язаних до долара.

По-третє, виникнення при цьому і поглиблення кризи виробництва призведе до катастрофічного падіння цін на сировинні і виробничі потужності й до спроб їх купівлі утримувачами “твердих” грошей (тому й немає сьогодні інвестицій).

Усе це пов'язано з фінансовими олігархами і їх спекулятивною грою міжнародного масштабу, гравці якої керують і спрямовують розвиток кризи.

Для того щоб успішно провести цю кризу, необхідно створити нову резервну валютну систему, відмінну від долара. Така валюта була недавно створена — це євро. Для усіх гравців на першому етапі важливо затратити певні кошти, понизити курс євро до долара і перевести основну частку своєї валюти з доларових знаків у євро. Це дасть їм можливість купувати євро за низькою ціною і збільшити таким чином своє майбутнє багатство. Важливою умовою при цьому є початкове обмеження на поширення євро у треті країни і створення там євроауарів.

До запровадження євро питома вага долара в міжнародних розрахунках становила приблизно 50 %. На всі валюти євросони припадало 30 %, на єну — 5 %. У міжнародних валютних резервах частка долара дещо вища — 61 %, частка валют євросони — 26 % і єни — 6 %. У міжнародному переливанні капіталів значення європейських валют майже зрівнялось з долларом і становить 38–40 %.

Подивимось, що відбувається з долларом у світі. Якщо в 1989 році до американського долара були прив'язані валюти 34 країн, то в 1994 році — 25, а 19 інших країн почали орієнтуватися на західноєвропейську валюту. Тільки до марки чи до блоку валют, що включають марку, до запровадження євро були прив'язані валюти Болгарії, Угорщини, Польщі, Естонії, Словаччини, Словенії, Чехії, Хорватії, а в Боснії відбувався офіційний обіг (як основної валюти) німецької марки.

Приводом для оголошення девальвації долара може слугувати початок війни між Палестиною й Ізраїлем. Відомо, що Ліга арабських держав (ЛАД) заявила США про перехід на євро в розрахунках за нафту, якщо Америка надаватиме допомогу Ізраїлю. Президент Росії підтримує цей захід ЛАД.

Оголошення девальвації долара в такому разі призведе до нового економічного переділу світу із зубожінням більшості народів і появою ще багатшої купки фінансових олігархів.

Відтак, що слід робити?

Для стабілізації валютно-фінансової системи світу необхідно терміново створити паритетну міжнародну валюту, яка змогла б запобігти односторонньому паралічу економічної діяльності світового товариства після девальвації долара і запровадження єдиної світової валюти євро.

Нова світова валюта може бути створена на базі економічно сильної національної валюти однієї з країн Азіатсько-Тихоокеанського регіону, що стабільно розвиваються. Це може бути японська єна, індійська рупія чи китайський юань. Проте японська єна досить сильно прив'язана до долара і, незважаючи на сьогоднішнє стабільне становище, після краху долара може зазнати сильної девальвації.

Найбільш перспективним і вірогідним є поява “золотого юаня” як конкурента майбутньому євро. Цей процес може ініціювати Російська Федерація і як засновник поряд з іншими зацікавленими країнами передбачити відповідні міжнародні угоди та інші стабілізаційні заходи для запобігання появи фінансових пірамід, що ґрунтуються на “золотому юані”.

Не виключно, що Росія ініціюватиме й процес створення єдиної валюти на території СНД.

Сталін, де Голь... Хто наступний?

Біблія вчить, що любов до грошей є корінням зла. Гроші самі по собі не є цим корінням, а ним є любов до грошей, що визначається як жадібність, яка змушує людей забувати про все на світі й думати тільки про гроші.

Вишуканий спосіб грабування народів світу реалізовано на початку ХХ ст., коли в 1916 році лондонський Сіті Банк на нараді фінансових олігархів запропонував проект скасування пріоритету золота з метою передачі еквівалента вартості англійському фунту стерлінга. Таким чином паперовий фунт почав розглядатися як золотий на світовому ринку. Проте така ситуація не влаштовувала американських банкірів, грошовий обіг яких на світовому ринку мав значно більші

розміри. Минули десятки років, і в липні 1944 року в американському місті Бреттон-Вудсі провели Міжнародну валютно-фінансову конференцію, де й прийняли рішення про перехід “пріоритету” у світовій торгівлі до американського долара. “На цій конференції були організовані Міжнародний валютний фонд і Міжнародний банк реконструкції і розвитку. Але Радянський Союз не ввійшов до їх складу, бо МВФ і МБРР стали не органами міжнародного співробітництва, а підсобними органами державного департаменту США. Вони використовуються для експансії американського капіталу, посилення тиску долара на валюту інших країн, закабалення цих країн” (БСЭ, 2-е изд. — С. 91).

У 1950 році Рада Міністрів СРСР прийняла Постанову “Про переведення курсу карбованця на золоту базу і про підвищення курсу карбованця щодо іноземних валют”. У зв’язку з її важливістю для розуміння суті справи наведемо постанову повністю.

“Грошова реформа в СРСР, проведена в грудні 1947 року, ліквідувала наслідки Другої світової війни в галузі грошового обігу і відновила повноцінний радянський карбованець.

Здійснене одночасно з грошовою реформою скасування карткової системи і серйозне зниження цін на товари масового вжитку, проведене тричі протягом 1947–1950 років, привели до ще більшого зміцнення карбованця, підвищення його купівельної спроможності і підвищення його курсу щодо іноземних валют.

У той же час у західних країнах відбулося і триває знецінення валют, що вже призвело до девальвації європейських валют. Щодо Сполучених Штатів Америки, то безупинне підвищення цін на предмети масового вжитку та інфляція, що триває на цій основі, про що неодноразово заявляли відповідальні представники уряду США, призвели також до істотного зниження купівельної спроможності долара.

У зв’язку з вказаними вище обставинами купівельна спроможність карбованця стала вища від його офіційного курсу.

Зважаючи на це, Радянський уряд визнав необхідним підвищити офіційний курс карбованця, а обчислення курсу карбованця вести не на базі долара, як це було встановлено в липні 1937 року, а на більш сталій, золотій основі, відповідно до золотого вмісту карбованця.

Виходячи з цього Рада Міністрів Союзу РСР постановила:

1. Припинити з 1 березня 1950 року визначення курсу карбованця щодо іноземних валют на базі долара і перевести на більш сталу, золоту основу, відповідно до золотого вмісту карбованця.

2. Встановити золотий вміст карбованця в 0,222168 грама чистого золота.

3. Встановити з 1 березня 1950 року купівельну ціну Держбанку СРСР на золото в 4 крб 45 коп. за 1 грам чистого золота.

4. Визначити з 1 березня 1950 року курс карбованця щодо іноземних валют, виходячи з золотого вмісту карбованця, встановленого в пункті 2:

4 крб за один американський долар замість існуючого — 5 крб 30 коп.

11 крб 20 коп. за один фунт стерлінгів замість існуючого — 14 крб 84 коп.

5. Доручити Держбанку СРСР відповідно змінити курс карбованця щодо інших іноземних валют.

У випадках дальших змін золотого вмісту іноземних валют або змін їх курсів Держбанку СРСР встановлювати курс карбованця щодо іноземних валют з урахуванням цих змін”.

Для світових фінансових олігархів такий перебіг подій був несподіваним. Сталін одним махом зірвав з долара його паперовий одяг і долар змушений був стати на коліна. Карбованець ставав світовою грошовою одиницею, але не став.

Тільки в 1950 році, коли золото стало еквівалентом до карбованця, СРСР звільнився від фінансової опіки Фінансового інтернаціоналу. Завданий в мирний час удар у пуповину Фінансового інтернаціоналу був настільки потужним, що фінансові олігархи мало не розпрощалися з ідеєю світового панування. Тисячоліттями вони йдуть до своєї мети, грабуючи і руйнуючи держави.

Сталін, який завдав страшного удару грабіжницькій фінансовій системі, помре за загадкових обставин через три роки. А потім настане період десталінізації...

У 1961 році Хрущов проведе грошову реформу, згідно з якою курс карбованця до долара буде зменшено в 2,2 раза. Тоді й було вперше випробувано руйнівний вплив на економіку СРСР дефляції (виведення грошей з обігу).

Не менш трагічна доля і генерала Шарля де Голля, який в 1958 році встановив режим особистої влади, добився значних успіхів у сфері

економіки і пережив 15 замахів поспіль, але не зміг протистояти Фінансовому інтернаціоналу. У 1964 році французький міністр фінансів, який брав участь у затвердженні проекту Сіті Банку в 1916 році, в похилому віці, відчуваючи докори совісті, розповів президенту Франції де Голлю про користь, що її приносить існуюча міжнародна фінансова система: “Уявіть, що на аукціоні продається картина Рафаеля за 5 тисяч доларів і її хочуть купити німець Фрідріх, араб Абдула, росіянин Іван і янкі Джон. Кожен з них пропонує за картину свої товари: німець — техніку, араб — нафту, росіянин — золото, а янкі Джон з веселою посмішкою запропонував подвійну ціну, витягнув гаманець з пачкою стодоларових банкнот, відрахував потрібну суму, забрав картину й пішов геть”.

“А в чому ж трюк?” — спитав де Голль. “Трюк у тому, що янкі, заплативши 100 стодоларових банкнот, фактично заплатив 3 долари, тому, що вартість паперу однієї банкноти в 100 доларів становить 3 центи...”

Усе багатство світу, все його золото йшло в обмін на папірці! На початку 1965 року генерал де Голль провів прес-конференцію, на якій закликав відмовитися від використання долара в міжнародних розрахунках і перейти до єдиного золотого стандарту. На думку французького президента, привілеї долара склалися в той час, коли “майже все золото світу” було в США. Тепер же ситуація змінилася і в банках та сховищах Європи золота більше, ніж в Америці. Американці реально можуть “обміняти на золото тільки невелику частину зелених папірців, які вони розповсюджують по світу, перекладаючи свої економічні труднощі на плечі інших”. Де Голль зібрав 750 млн паперових доларів і в 1967 році під час офіційного візиту до США з величезним скандалом обміняв їх на золото. Цей крок Франції змусив багатьох піддати сумніву перспективність “зеленої” валюти. Останньою краплею, що переповнила чашу терпіння Фінансового інтернаціоналу, стала прес-конференція генерала де Голля 27 листопада 1967 року, на якій президент Франції знову закликав інші країни виступити за скасування “доларового еквівалента”. Одночасно гострій критиці піддано агресію Ізраїлю під час “шестиденної війни” і проти Тель-Авіва запроваджено санкції. І водночас усі засоби масової інформації Франції розпочали критику французького президента. У квітні 1968 року в Монжраблані (Канада) відбулося засідання Більдерберзького клубу, присвячене виступам проти де Голля, на якому го-

ловною дійовою особою був барон Едмон де Ротшильд. Події не змусли себе чекати. Агенти американських і радянських спецслужб взяли за роботу. Вже 1 травня розпочалися виступи студентів і профспілок. Вони тривали весь травень. Міжнародні банкіри дружно відмовили президенту Франції в кредитах і почали продавати французькі франки та купувати німецькі марки. Франк різко упав у ціні. Все це підірвало авторитет де Голля, і в квітні 1969 року він пішов у відставку. Після цього де Голь проживе лише два роки...

Так невидимі правителі розправлялися з неугодними лідерами країн світу.

... “Я з самого першого дня свого прем’єрства розумів, — говорить экс-прем’єр СРСР В. Павлов, — і сказав про це в одному зі своїх перших інтерв’ю “Труду”: проти нашої країни ведеться фінансова війна. Це був початок 1991 року. Хто сьогодні скаже, що я був неправий? А в той час скільки карикатур намалювали!..”

Гроші повинні мати тільки обслуговуючу функцію в житті людини, і в жодному разі їх не можна використовувати як силу, як засіб для управління світом. Проте амбіції фінансових олігархів — бути правителями світу. І це є головною функцією сучасної банківської системи.

Яким же бачиться на Світовому економічному форумі в Давосі майбутній глобальний світ?

Про це досить переконливо заявив на цьому форумі в 1996 році президент Бундесбанку: **“Політичні керівники повинні знати, що тепер вони підпорядковані контролю фінансових ринків”**.

Що чекає “нових українців”?

Конспірологи знають, що західні країни привласнили золото і активи царської Росії і Білої гвардії після активних фаз світової революції 1917 року. Вони конфіскували більшу частину активів іранського шаха і приватні вклади своїх латиноамериканських спільників. Після війни у В’єтнамі активи Південного В’єтнаму також перейшли до рук Фінансового інтернаціоналу.

Наприкінці 90-х років ХХ ст. почали з’являтися дані розвідки про підготовку відстежування рахунків усіх українців і росіян за кордоном. Сформовано систему так званих помічених рахунків, які вже в момент відкриття підпадають під контроль відповідних служб. Запроваджено

спеціальний контроль у рамках системи SWIFT. На сьогодні виявлено більшу частину рахунків українців в Австрії, Бельгії, Ізраїлі, Ліхтенштейні, Франції, Швейцарії та інших країнах. Вся справа в тому, що більшість “нових українців” практично всі гроші вивозили незаконно, тобто з порушенням чинних українських законів і законів західних країн. У разі арешту рахунків і їхньої конфіскації практично ніхто не зможе довести законність походження фінансових коштів.

Наприкінці 2000 року конгрес США рекомендував американським банкам прийняти жорсткі рішення щодо кредитних установ країн СНД. 16 січня 2001 року Федеральна резервна система США розповсюдила “Порадник з посилення контролю за транзакціями, пов’язаними з корумпованими прибутками іноземних посадових осіб”. Усе це робиться, як свідчать документи, з метою посилення боротьби з корупцією у вищих ешелонах влади (в тому числі й з корупцією української влади), тому що корупція в країнах СНД “є перепорою для досягнення ключової мети американської дипломатії і зовнішньоекономічної політики, яка полягає в сприянні демократичним інститутам і економічному розвитку в усьому світі”. Боротьба з цією формою корупції, говориться в резюме укладачів цього документа (представники держдепартаменту, Мінфіну і ФРС), повністю “відповідає інтересам США”.

Хто ж сперечатиметься, що боротьба з корумпованими прибутками іноземних посадовців (у США таких мабуть немає?!), а також боротьба з тероризмом, наркоманією, сексуальними збоченнями, квартирними крадіжками, вуличним хуліганством і т. ін. відповідає інтересам більшої частини людства. Ніхто з цим сперечатися не може і не буде.

Переважає більшість українського народу, яка внаслідок унікального історичного катаклізму стала свідком первісного накопичення капіталу шляхом пограбування загальнонародної власності, ми, саме ми, народ України є одночасно жертвами і найзапеклішими супротивниками цієї самої корупції всіх рівнів влади, тому що вона, ця корупція влади, є однією з головних причин нашого злиденного життя і існує поряд з нами.

Виходячи з цих позицій впевнено можна стверджувати, що конкретні дії і методи американської адміністрації щодо боротьби з українськими корупціонерами, а саме посилений і тотальний контроль за рахунками українських юридичних і фізичних осіб, так само як і закриття кореспондентських рахунків переважної більшості банків Ук-

раїни в банках США, нічого, абсолютно нічого спільного з так званим сприянням демократичним інститутам і економічному розвитку України не мають. Ці дії завдають значної шкоди економіці держави, порушують права українського громадянина, ставлять його у дискримінаційне становище порівняно з громадянами інших країн і, нарешті, ці дії мають по суті протиправний характер щодо українських громадян і установ, завдають шкоди нашому суверенітету, є дискримінаційними і підсилюють антиукраїнську істерію в проамериканських масмедіа. Всі ці дії разом з ембарго на експорт українського металу, блокування наших переговорів з МВФ та іншими зовнішньоекономічними і зовнішньополітичними акціями американської адміністрації свідчать про те, що переважна частина багатьох американських декларацій — цілковите лицемірство, і “демократизація” і “економічний розвиток” американську адміністрацію цікавлять не більше, ніж торішний сніг. Можна сказати, що справжньою метою США є повне руйнування нашої економіки, нашого суспільства, доведення України до рівня третьосортної держави, не здатної протидіяти прямуванню Сполучених Штатів Америки до світового панування.

В Україні, крім “демократів” і купленої “п’ятої колони”, мало залишилося людей, які мають сумнів у справжніх цілях американського уряду, хоч би якими деклараціями вони прикривались. З ними все давно зрозуміло. Справа не в них. Справа в нас. Продовжувати вдавати, що ми не розуміємо ворожої сутності їхньої політики і відступити, жертвуючи своїми інтересами, неприпустимо. Всілякі поступки американці розглядають як жалюгідну слабкість і маєють своїми результатами лише прискорений наступ на наші інтереси, породжують нові претензії й нові приниження.

Нам потрібні нормальні стосунки з усіма країнами світу, в тому числі й з США. І для того, щоб їх вибудувати, необхідно покінчити з політикою умиротворення й ганебних поступок і перейти до політики рівноправного співробітництва та адекватної реакції, бо тільки така політика гідна суверенної держави. Що ж стосується декларацій і заяв США, то слід заявити, що ми в очах світової спільноти маємо вигляд абсолютно безпорадних і за всіма статтями програємо боротьбу в засобах масової інформації, особливо західних.

В країні, по суті, немає органу, що координує роботу наших ЗМІ, органу, який би пояснював нашу державну політику, наші труднощі й наші наміри. Уряд, МЗС і Держкомінформполітики з цим завданням

не справляються. Ми продовжуємо розмову зі світом вустами діячів тих телеканалів, що слугують Фінансовому інтернаціоналу, “благо-родство” душі й “патріотизм” яких у жодного українця не ви-кликають сумнівів, і тому маємо той імідж, який вони формують ви-ходячи із завдань світових фінансових олігархів. Тому в очах світової спільноти Україна все більше постає кримінальною державою, а бан-ки — “общаками”, які тільки тим і займаються, що відмивають зло-чинні капітали, переправляючи їх до банків Америки, Бельгії та Швейцарії. Щоправда, на цьому етапі логіка наших і закордонних звинувачувачів різко гальмується. Якщо банки України переказують злочинні гроші в банки США, то й останні є співучасниками зло-чинів. Чому в такому разі не примусити ці банки оприлюднити прізвища українських чиновників і злочинних угруповань і поверну-ти ці вклади українському народу? Це дуже допомогло б нам.

Ми взагалі не проти розгортання у світі боротьби з відмиванням злочинних капіталів. Ми проти подвійних стандартів, ми проти того, щоб боротьба зі злочинцями перетворилась на боротьбу про-ти України.

Політики і керівники США добре розуміють, що така високоосві-чена нація, як українці, є жертвами корупції і політики Фінансового інтернаціоналу. І разом з тим США приймають рішення, які завда-ють прямих збитків нашій економіці.

В цих умовах ми повинні довести до відома світової спільноти істинну суть рішень Державного департаменту й Федеральної резер-вної системи США і осудити їхній антиукраїнський характер. Вер-ховна Рада України повинна прийняти звернення до Конгресу і пре-зидента США з вимогою передати уряду України конкретні матері-али стосовно рахунків українських фізичних і юридичних осіб, які підозрюються у відмиванні коштів, і заарештувати ці рахунки до розслідування українською прокуратурою природи цих коштів (можливо разом з відповідними органами США). Такі дії були б правильними з точки зору закону і з точки зору протидії спробам керівництва США підмінити ідею боротьби із злочинністю ідеєю боротьби з Україною.

Крім таких демаршів і дійсного посилення боротьби з корупцією всередині країни ми повинні вжити конкретних заходів щодо поси-лення своєї економічної безпеки, що сприятиме зниженню залежності нашої економіки від дій керівництва США.

Прикладом таких дій могла б стати жорстка рекомендація уряду України українським експортерам перейти на розрахунки в євро, а також рекомендація Національному банку переглянути структуру золотовалютних резервів країни в напрямі скорочення в ній доларової складової й суттєвого збільшення складової в європейській валюті.

Немає сумніву в тому, що й сьогодні, як і після всіх активних фаз світової революції, Фінансовий інтернаціонал готує нову акцію, спрямовану на своє збагачення. Так що, “нові українці”, тримайтесь...

In the proposed work the autor, well-known scientist, academician of the U.N.O. International Informatization Academy, on the rich factual material uncovers to the majority the history and preconditions of Financial international origin that aspires to establish world predominance.

Бібліотека журналу “Персонал”

СЕНЧЕНКО МИКОЛА ІВАНОВИЧ
ФІНАНСОВИЙ ІНТЕРНАЦІОНАЛ

SENCHENKO, Mykola Iv.
FINANCIAL INTERNATIONAL

Відповідальний редактор *М. В. Дроздецька*
Комп'ютерна верстка *Л. О. Кулагіна*
Оформлення обкладинки *М. В. Куліков*

Ресстраційне свідоцтво ДК № 8 від 23.02.2000

Підп. до друку 10.09.02. Формат 60×84₁₆. Папір офсетний.
Друк офсетний. Ум. друк. арк. 3,25. Обл.-вид. арк. 2,7.
Тираж 3000 пр. Зам. № 2-1137.

Міжрегіональна Академія управління персоналом (МАУП)
03039 Київ-39, вул. Фрометівська, 2

ДП “Експрес-Поліграф”
04080 Київ-80, вул. Фрунзе, 47/2